

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.6018/2/2017

SENTINȚA CIVILĂ NR.3325
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 27 SEPTEMBRIE 2017
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE – AMER JABRE
GREFIER - GEORGETA POSTEA

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamanta, în contradictoriu cu pârâul Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție, având ca obiect „suspendare executare act administrativ - ORD.301/05/07/2017”.

Dezbaterile orale au avut loc în ședința publică din data 21.09.2017, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la aceea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea, în vederea soluționării cererii de recuzare, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 27.09.2017, când a pronunțat prezenta sentință,

Cererile

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București-sectia a VIII-a, reclamanta a chemat în judecată pe paratul Procurorul-sef al Direcției Naționale Anticorupție, solicitând instanței, ca prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună:

1. În baza art. 14 din Legea nr. 554/2004, suspendarea executării Ordinului nr.301/05.07.2017 emis de parat, până la pronunțarea instanței de fond asupra acțiunii în anularea acestui ordin.

În fapt, reclamanta a afirmat următoarele:

Prin Ordinul nr. 301/05.07.2017 emis de către Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție, în temeiul art.87, alin.8 din Legea nr.304/2004, s-a dispus revocarea reclamantei din funcția de procuror al D.N.A., cu începere chiar de la data emiterii ordinului, respectiv 05.07.2017.

Reclamanta a afirmat că ordinul de mai sus este nelegal și abuziv, impunându-se suspendarea executării lui, pentru următoarele argumente:

În general, un act administrativ de autoritate cu caracter individual precum ordinul de se atacă, se bucură de prezumția de legalitate, care la rândul său se bazează pe prezumția autenticității și veridicității.

Principiul legalității actelor administrative presupune însă, atât ca autoritățile administrative să nu încalce legea, cât și ca toate deciziile lor să se întemeieze pe lege. El impune, în egală măsură, ca respectarea acestor exigențe de către autorități să fie în mod efectiv asigurată.

Prin urmare, în procesul executării din oficiu a actelor administrative, trebuie asigurat un anumit echilibru, precum și anumite garanții de echitate pentru particulari, întrucât acțiunile autorităților publice nu pot fi discreționare, iar legea trebuie să furnizeze individului o protecție adecvată împotriva arbitrariului.

Tocmai de aceea, anularea sau suspendarea executării actelor administrative trebuie considerate ca fiind în realitate, instrumente eficiente procedurale aflate la îndemâna instanței de judecată, pentru a asigura respectarea principiului legalității, fiind echitabil ca atâta timp cât autoritatea publică sau judecătorul se află în proces de evaluare, acestea să nu-și producă efectele asupra celor vizați.

În considerarea celor două principii incidente în materie - al legalității actului administrativ și al executării acestuia din oficiu - suspendarea executării constituie însă, o situație de excepție, aceasta putând fi dispusă numai în cazurile și în condițiile expres prevăzute de lege.

Ordinul a cărui suspendare a executării o solicita, reprezintă un act administrativ individual în înțelesul art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004 și producând efecte juridice.

Potrivit art. 14 din Legea 554/2004, " (1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceră instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond".

Din analiza prevederilor art. 14 și 15 din Legea 554/2004 modificată și completată, rezultă fără echivoc, că pentru a se dispune suspendarea executării actului administrativ trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele trei condiții:

(i) în primul rând, să fie formulată plângerea prealabilă, conform art. 7 din Legea 554/2004 modificată și completată (desigur, pentru cazurile când formularea plângerii prealabile este obligatorie), sau, după caz, cererea pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat, conform art. 15 din Legea 554/2004, modificată și completată;

(ii) în al doilea rând, existența unui caz bine justificat;

(iii) în al treilea rând, suspendarea executării actului administrativ să fie necesară pentru prevenirea unei pagube iminente.

(i) Prima condiție: efectuarea procedurii prealabile.

Învederează faptul că a făcut plângere prealabilă pentru revocarea Ordinului nr. 301/05.07.2017 în baza art. 7 din Legea nr. 554/2004.

(ii) În ceea ce privește a doua condiție: cazul bine justificat

A. Prezentarea situației de fapt

1. În data de 29.06.2017, Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție a solicitat Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii aviz de revocare a reclamantei din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nivel central. Cererea este nemotivată în drept și în fapt.

2. Urmare a solicitării formulate de către Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție, Secția pentru procurori, prin Hotărârea nr. 525/2017, pronunțată în lucrarea nr. 14786/2017, în mod nelegal, cu încălcarea dreptului la apărare, a avizat favorabil solicitarea procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție de revocare a petentei din funcția de procuror la Direcția Națională Anticorupție.

3. În vederea asigurării imparțialității în luarea de către Secția de procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a Hotărârii, reclamanta a solicitat ca aspect prealabil al ordonării unui termen pentru a lua cunoștință de aspectele ce i se impută și pentru a-și putea face apărări corespunzătoare, invocând în acest sens practica anterioară și constantă a Secției pentru procurori (ex.: 11971/2017 – cerere de revocaredin funcția de procuror DHCOT ș.a.).

Având în vedere că în aceeași zi, în Plenul Consiliului Superior al Magistraturii s-a discutat cererea de apărare a independenței și probității profesionale, precum și faptul că pe rolul Inspecției judiciare se află sesizările formulate de reclamanta cu privire la posibile abateri disciplinare; precum și faptul că așa cum rezultă din mass media chiar Ministrul Justiției a solicitat efectuarea unui control la Direcția Națională Anticorupție, a susținut și susține în continuare că aceste cereri de revocare trebuiau discutate după finalizarea acestor verificări pentru că activitatea reclamantei și deci exercitarea atribuțiilor specifice funcției, trebuie analizată în contextul larg al întregii structuri de parchet și prin comparare cu alți colegi din structură.

În mod evident, Secția pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii ar fi trebuit să acorde un termen cel puțin în vederea pregătirii apărării pentru menținerea aparenței de imparțialitate. Prin încălcarea acestui drept constituțional s-a adus o gravă atingere drepturilor petentei prin raportare și la prevederile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului a consacrat dreptul "de a dispune de timpul și de facilitățile necesare pentru pregătirea apărării". În conformitate cu dispozițiile art. 20 din Constituție, "Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile

cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte.”

A sperat că rolul Consiliului Superior al Magistraturii este cu adevărat acela de garant al justiției, perspectivă din care a considerat că avizul Secției de procurori, chiar dacă are un caracter consultativ, nu este și nu trebuie să fie privit ca un act formal ci ca pe un instrument introdus de legiuitor tocmai pentru a preveni abuzul, arbitrariul și utilizarea unor dispoziții din lege în mod discreționar.

4. În data de 05.07.2017, Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție a emis Ordinul nr. 301 prin care a dispus revocarea reclamantei din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nivel central. Ordinul a fost comunicat în aceeași zi, în jurul prânzului, astfel că în data de 05.07.2017, a semnat acte de urmărire penală, iar la acest moment este incert la care unitate de parchet a funcționat din punct de vedere legal în data de 05.07.2017. Mai mult, în aceeași zi Procurorul Șef Secției i-a aprobat efectuarea unei zile din concediul de odihnă aferent anului 2016 în data de 06.07.2017.

Nu se poate să nu se remarce o succesiune bizară a evenimentelor care conduce la existența unei suspiciuni rezonabile cu privire la existența unei legături de cauzalitate între solicitarea de apărare a independenței, sesizările privind posibile abateri disciplinare și formularea cererii de revocare.

În data de de 26 iunie 2017 a depus la Inspectia Judiciară și la Consiliul Superior al Magistraturii o sesizare cu privire la posibile abateri disciplinare. În data de 27 iunie 2017 a formulat un memoriu prin care a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii apărarea independenței, iar în data de 29 iunie 2017 Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție a solicitat revocarea reclamantei și a unui alt semnatar al sesizării din funcția de procuror DNA.

Deși nu este considerată o sancțiune disciplinară, revocarea din funcție operează ca o veritabilă sancțiune disciplinară.

Există cel puțin o suspiciune rezonabilă de imparțialitate din partea titularului cererii de revocare, iar posibilitățile de apărare au fost inexistente, neavând posibilitatea legală de a duce în fața membrilor Secției de procurori documente din dosarele penale. Singurul organ competent să efectueze aceste verificări și să ofere un punct de vedere obiectiv era și rămâne Inspectia judiciară.

"Prin hotărârile pronunțate în 21 iunie 2016 în afacerile Ramos Nunes de Carvalho E Sá c. Portugalia și Tato Marinho Dos Santos Costa Alves Dos Santos și Figueiredo c. Portugalia, privitoare la o procedură disciplinară similară din punct de vedere al legislației aplicabile cu cea română, CEDO a stabilit că sunt încălcate prevederile art. 6 din Convenție. În principal, s-a constatat că, în condițiile în care CSM-ul este departe de a fi o instanță independentă și imparțială în materie disciplinară, era necesar ca instanța de judecată competentă să judece recursul contra hotărârii CSM să aibă competența de a se pronunța și asupra aspectelor de fapt, nu doar a celor de drept. În egală măsură, s-a considerat că procedura este inechitabilă întrucât instanța supremă nu avea posibilitatea legală de administrare a probei testimonială pentru a reaprecia starea de fapt reținută de CSM".

În aceste condiții, discutarea cererilor de revocare după finalizarea verificărilor de către Inspectia judiciară asigura Secției de procurori cadrul necesar pentru acordarea unui aviz în cunoștință de cauză, asigura instanței de judecată posibilitatea de a se pronunța asupra aspectelor de fapt, constituia o dovadă a imparțialității și legalității acestei proceduri, și implicit asigura respectarea disp. art. 6 din CEDO cu privire la dreptul la un proces echitabil.

5. Prin hotărârea nr. 535 din data de 05.07.2017, Secția pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât încetarea activității reclamantei la Direcția Națională Anticorupție, nivel central, începând cu data de 05.07.2017, ca urmare a revocării din funcția de procuror la Direcția Națională Anticorupție și revenirea la Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău începând cu aceeași dată.

Consecința directă constă în preluarea a circa 100 de dosare și a altor lucrări aflate în lucru fără a putea fi prezentă și punerea în imposibilitatea de a mai acorda Inspecției Judiciare explicațiile necesare pe marginea verificărilor pe care le efectuează. Practic scopul final a fost

atins.

B. Ordinul nr. 301 din data de 05.07.2017 emis de Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție este nelegal, reprezentând un act emis cu exces de putere prin încălcarea gravă a prevederilor legale aplicabile, întrucât:

- nu este motivat nici în drept și nici în fapt;
- există o contradicție vădită între temeiul legal invocat (art. 87 alin. 8 din Legea 303/2004) și motivele de revocare din cuprinsul ordinului - "a exercitat necorespunzător atribuțiile specifice funcției și nu mai îndeplinește condițiile bunei reputații pentru a fi procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, așa cum rezultă din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr. 328 din 24 august 2005 a Consiliului Superior al Magistraturii";
- în conformitate cu dispozițiile art. 76 din Legea 317/2004 verificarea sesizărilor referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor în funcție se face de către Inspekția Judiciară, din oficiu sau la solicitarea oricărei persoane interesate, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție neavând atribuții în acest sens;
- încalcă dreptul la un tratament imparțial, echitabil și deci Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene - "Dreptul la o bună administrare";
- a fost emis cu încălcarea principiului proporționalității, principiu consacrat prin dispozițiile art. 5 alin. 4 din Tratatul Uniunii Europene și care în doctrina românească este privit ca "o chestiune care ține atât de legalitate cât și de oportunitate, constituind una din limitele în cadrul căreia se manifestă puterea discreționară a instituțiilor comunitare.";
- a fost emis cu încălcarea dreptului la apărare;
- nemotivarea actului și nerespectarea dreptului la apărare, determină ignorarea garanțiilor legale și constituționale privind stabilitatea și predictibilitatea carierei magistratului procuror, precum și principiile legalității, separației și echilibrului puterilor în stat.

Codul bunei administrații din Recomandarea CM/REC din data de 20 iunie 2007 a Consiliului de Miniștri al Uniunii Europene conține principiile generale ale bunei administrări: legalitate, nediscriminare, proporționalitate, lipsa abuzului de putere, imparțialitate și independență, obiectivitate, corectitudine, amabilitate, transmiterea răspunsului la scrisori în limba cetățeanului, confirmarea de primire și indicarea funcționarului competent, obligația transferării către serviciul competent din cadrul instituției, dreptul de a fi audiat și de a da declarații, obligația de a menționa temeiul deciziilor, indicarea posibilităților de atac, notificarea deciziei, protecția datelor, solicitarea de informații, solicitarea accesului publicului la documente, păstrarea evidențelor adecvate, publicitatea codului, dreptul de a adresa reclamații către Mediatorul European, analiza funcționării.

1. Prin Ordinul nr. 301/05.07.2017, Procurorul Șef și-a atribuit în mod abuziv competențe în procedura de verificare a bunei reputații și a dispus revocarea, cu eludarea gravă a prevederilor legale aplicabile, procedând la o interpretare proprie, arbitrară a textului normativ.

2. Dispozițiile art. 87 din Legea 304/2004, stabilesc în mod expres următoarele:

(1) Parchetul Național Anticorupție se încadrează cu procurori numiți prin ordin al

procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii.

(2) Pentru a fi numiți în cadrul Parchetului Național Anticorupție, procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop.

(3) La interviu poate participa orice procuror care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (2).

(4) Interviul constă în verificarea pregătirii profesionale, a capacității de a lua decizii și de a-și asuma răspunderea, a rezistenței la stres, precum și a altor calități specifice.

(5) La evaluarea candidaților, vor fi avute în vedere și activitatea desfășurată de procurori, cunoașterea unei limbi străine și cunoștințele de operare pe calculator.

(6) Comisia prevăzută la alin. (2) este numită prin ordin al procurorului general al Parchetului Național Anticorupție și este formată din 3 procurori de la Parchetul Național Anticorupție. Din comisie pot face parte și specialiști în psihologie, resurse umane și alte domenii.

(7) Procurorul general al Parchetului Național Anticorupție evaluează, anual, rezultatele obținute de procurorii Parchetului Național Anticorupție.

(8) Procurorii numiți în cadrul Parchetului Național Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare.

(9) La data încetării activității în cadrul Parchetului Național Anticorupție, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii.”

Dispozițiile art. 76 din Legea 311/2004, stabilesc în mod expres următoarele:

(1) Verificarea sesizărilor referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor în funcție se face de către Inspectia Judiciară, din oficiu sau la solicitarea oricărei persoane interesate.

(2) Raportul de inspecție întocmit în urma verificărilor privind buna reputație se comunică magistratului care face obiectul sesizării și persoanei care a înaintat sesizarea, în termen de 15 zile de la întocmire, în vederea formulării de obiecții.

(3) Raportul de inspecție prevăzut la alin. (2), împreună cu obiecțiile formulate, se înaintează secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii. Pe baza raportului și a obiecțiilor formulate, secția corespunzătoare adoptă hotărârea privind constatarea îndeplinirii sau a neîndeplinirii de către magistrat a condiției de bună reputație ori, dacă apreciază că obiecțiile sunt întemeiate, dispune, în scris și motivat, retrimiteră raportului în vederea completării verificărilor, cu indicarea în mod expres a aspectelor ce trebuie completate. Hotărârea prin care se constată neîndeplinirea condiției de bună reputație cuprinde și propunerea de eliberare din funcție, în temeiul art. 65 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Pe parcursul procedurii de verificare și constatare a îndeplinirii condiției de bună reputație, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la finalizarea procedurii, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor de verificare sau dacă aceste proceduri sunt de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției.

(5) Hotărârea secției prevăzută la alin. (3) poate fi atacată cu contestație la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 15 zile de la comunicare, iar hotărârea plenului poate fi atacată cu recurs la Secția de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în același termen. Hotărârea instanței este irevocabilă.

(6) Hotărârea irevocabilă prin care se constată neîndeplinirea condiției de bună reputație se comunică Președinției României, în vederea emiterii decretului de eliberare din

funcție.

3. Norma juridică invocată – art. 87 alin. 8 din Legea 304/2004, stabilește fără echivoc cele două situații în care procurorii numiți în cadrul Parchetului Național Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, respectiv exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau aplicarea unei sancțiuni disciplinare. Orice altă interpretare conduce la emiterea unui act nelegal, cu nesocotirea gravă a dispozițiilor legale imperativ aplicabile, a principiilor constituționale ale legalității și separației și echilibrului puterilor în stat.

Ori în cazul de față sunt invocate dispozițiile art. 87 alin. 8 din Legea 304/2004, se precizează că reclamanta și-ar fi exercitat necorespunzător atribuțiile specifice funcției și ca urmare nu mai îndeplinește condiția bunei reputații pentru a fi procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție așa cum rezultă din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr. 328 din 24 august 2005 a Consiliului Superior al Magistraturii.

În conformitate cu dispozițiile art. 76 alin. 1 din Legea 317/2004, verificarea sesizărilor referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor în funcție se face de către Inspekția Judiciară, din oficiu sau la solicitarea oricărei persoane interesate.

În conformitate cu dispozițiile art. 87 alin. 2 din Legea 304/2004, ”pentru a fi numiți în cadrul Parchetului Național Anticorupție, procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop”.

În consecință, condiția bunei reputații se raportează la dispozițiile art. 76 alin. 1 din Legea 317/2004.

4. Analizând textul legal aplicabil, instanța de judecată va constata că sunt identificate în mod limitativ și expres situațiile în care se poate dispune revocarea: exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau aplicarea unei sancțiuni disciplinare. Prin urmare cererea de revocare și ordinul prin care s-a dispus revocarea din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție trebuia să vizeze exclusiv atribuțiile exercitate necorespunzător, să fie motivat din punct de vedere al exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, al vătămării produse. Ori așa cum rezultă din conținutul Ordinului consecința exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției ar consta în faptul că petenta nu mai îndeplinește condiția bunei reputații pentru a fi procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

5. Ordinul emis are la bază un referat din care rezultă că reclamanta ar fi primit un denunț la dosarul 520/P/2015, denunț pe care nu l-ar fi prezentat spre rezoluție procurorului șef. Din conținutul Ordinului rezultă fără echivoc că nu s-au efectuat verificări cu privire la faptele și persoanele cercetate în dosarul 520/P/2015, totul raportându-se la mențiunile din Registrul de evidență a activității de urmărire penală și de supraveghere a acestora, toate acestea în condițiile în care în acest registru nu se menționează toate persoanele cercetate iar descrierea faptelor este sumară și generală.

În conformitate cu dispozițiile Legii 304/2004 și ale Codului de procedură penală, procurorul efectuează urmărirea penală în cauzele aflate în instrumentare și poate emite acte de dispoziție cum ar fi începerea urmăririi penale, extinderea urmăririi penale, schimbarea încadrării juridice ș.a.

Dispozițiile din Regulamentul de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție se referă la actele de sesizare ce stau la baza înregistrării unei cauze penale și nu la denunțurile sau plângerile primite în instrumentarea unei cauze penale cu privire la aceleași persoane sau aceleași fapte.

Potrivit art. 46 alin. 1 din Codul de procedură penală, disjungerea cu privire la unii inculpați sau cu privire la unele dintre infracțiuni se dispune pentru motive temeinice privind mai buna desfășurare a judecății.

În concluzie, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală, cercetare faptelor săvârșite de aceeași persoană în cadrul aceluiași dosar penal este în interesul urmăririi penale.

De altfel, chiar Curtea Constituțională a României reținut că ”imposibilitatea reținerii infracțiunii în formă continuată — dacă nu este îndeplinită condiția unității subiectului pasiv (...) — având drept consecință obligarea instanței de judecată la aplicarea regulilor concursului de infracțiuni creează discriminare între autorul faptei și o persoană care săvârșește la diferite intervale de timp, în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni ca și în cazul primului faptuitor, însă cu îndeplinirea condiției unității subiectului pasiv”. Curtea observă că persoanele în cauză se află în situații similare, din perspectiva gravității faptei săvârșite și a pericolozității faptuitorului, indiferent dacă este sau nu îndeplinită condiția unității subiectului pasiv. Cu toate acestea, autorii faptelor menționate beneficiază de un tratament juridic diferit, ce are efect asupra regimului sancționator aplicabil”.

La data de 27 aprilie 2017, la solicitarea domnului procuror șef secție, în dosarul 520/P/2015 a dispus prin ordonanță disjungerea cu privire la faptele sesizate de martorul Nu a primit nicio explicație cu privire la faptul că acest dosar trebuia să ajungă la un alt coleg, desi solicitarea contravine dispozițiilor art. 64 din Legea 304/2004.

În condițiile în care ordonanța de disjungere a cauzei cu privire la acest denunț și referatul de redistribuire sunt din data de 27.04.2017, formularea unei cereri de revocare după două luni, la două zile de la sesizarea Inspecției Judiciare și la câteva zile de la declarația de martor în care a invocat imixtiuni în doasarele penale, este total nefundamentată și vădit subiectivă.

Mai mult, aceasta era modalitatea uzuală de lucru în cazul denunțurilor luate într-o cauză penală aflată în instrumentare (exemple: denunț luat de ST Brașov în dosarul, denunț formulat de UEG în dosarul 880/P/2014 ș.a.)

6. În cauza 269/90 a instanței europene în care s-a decis că în cazurile în care instituțiile Comunității (în prezent ale Uniunii Europene), dispun de o anumită putere de apreciere, este necesar să fie respectate garanțiile conferite de ordinea juridică comunitară în procedurile administrative. Printre aceste garanții figurează în special obligația de a examina cu imparțialitate toate elementele prezentate, să asculte persoana care va suporta consecințele emiterii actului și să motiveze deciziile luate.

Aceste garanții sunt înscrise în Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene sub denumirea ”Dreptul la o bună administrare.”

Norma instituită în dispozițiile art. 6 al proiectului Tratatului de la Lisabona dispune expres că această Cartă are aceeași valoare juridică cu cea a tratatelor, iar drepturile, libertățile și principiile prevăzute în cartă se interpretează în conformitate cu dispozițiile generale din titlul VII al Cartei.

Dispozițiile art. 41 alin. 1 al Cartei stipulează că "orice persoană are dreptul de a beneficia în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii", iar în alin. 2 se dispune că dreptul la buna administrare include: dreptul persoanei de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să-i aducă atingere; dreptul persoanei de acces la dosarul propriu; obligația administrației de a-și motiva deciziile.

7. Rolul Consiliului Superior al Magistraturii este în conformitate cu prevederile art. 134 din Constituție de garant al independenței justiției. Pornind de la acest rol constituțional conferit, Secția pentru procurori avea obligativitatea de a analiza exigent situația sesizată de către Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție, privind revocarea, cu atât mai mult cu cât contextul în care a fost formulată conducea spre o vădită lipsă de imparțialitate. Solicitarea de revocare este nemotivată, certifică faptul că nu are la bază efectuarea unor verificări și conține multiple contradicții.

8. Instanța europeană a statuat că "respectarea principiului literei legii ar fi una din trăsăturile fundamentale ale tratatelor". În doctrina românească administrativă s-a reținut că și principiul proporționalității derivă din cel al legalității, fiind privit ca "o chestiune care ține atât de legalitate cât și de oportunitate, constituind una din limitele în cadrul căreia se manifestă puterea discreționară a instituțiilor comunitare." (Ioan Alexandru și colectivul în op. Cit., p 379, Excepția de nelegalitate a actului administrativ – Camelia Daciana Stoian). În jurisprudența Curții de Justiție, principiul proporționalității a fost recunoscut ca principiu general de limitare a măsurilor de intervenție a instituțiilor europene în cauza Internațional Handelsgesellschaft din 1970.

Principiul proporționalității este consacrat prin dispozițiile art. 5 alin. 4 din Tratatul Uniunii Europene potrivit cărora "acțiunea Uniunii, în conținut și formă, nu depășea ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor tratatelor" (Ioan Alexandru și colectivul în op. Cit., p 379, Excepția de nelegalitate a actului administrativ – Camelia Daciana Stoian).

În doctrina românească s-a reținut că odată ce scopul sau obiectivul identificat trebuie efectuată o triplă examinare:

- dacă măsura respectivă reprezintă un mijloc corespunzător pentru realizarea obiectivului
- dacă măsura respectivă este necesară,
- dacă există o legătură rezonabilă între măsură și obiectiv.

9. Conferirea unor atribuții și competențe cu exces de putere, nemotivarea actului, nerespectarea dreptului la apărare, demonstrează că prin Ordinul atacat, pârâta a ignorat garanțiile legale și constituționale privind stabilitatea și predictibilitatea carierei magistratului procuror, precum și principiile legalității, separației și echilibrului puterilor în stat.

În doctrina de specialitate legalitatea actului administrativ este analizată ca o dimensiune esențială a statului de drept, reținându-se în acest sens că trebuie făcută legătura între conformitatea acestuia cu legea fundamentală, cu legile elaborate de Parlament, cu Ordonanțele de guvern și cu toate celelalte acte normative care au o forță juridică superioară.

10. Presumpția de legalitate stă la baza întregului edificiu al fundamentării forței juridice a actelor administrative, iar în virtutea acestuia se prezumă că un act administrativ a fost emis cu respectarea tuturor condițiilor de fond și de formă prevăzute de lege. În cadrul prezentei acțiuni sunt indicate criticile de nelegalitate care conturează excesul de putere cu care pârâta a acționat prin emiterea ordinului.

11. Analiza Ordinului nr. 301/05.07.2017 a cărui suspendare se solicită determină și o ignorare a jurisprudenței Curții Constituționale a României, care, în Decizia nr. 629 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr.923 din 21 decembrie

2014, la paragraful 44, statuează următoarele ”apărarea independenței justiției nu se poate realiza decât în cadrul prevăzut de Constituție, deci cu respectarea tuturor drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanei. Protejarea acestor valori constituționale nu poate afecta alte drepturi și libertăți, exercitate cu bună credință, în cadrul limitelor consacrate de normele constituționale”.

12. A accepta o astfel de măsură înseamnă a accepta ideea că oricând, în baza unui motiv invocat de Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție, procurorul poate fi revocat din cadrul acestei structuri, independența, stabilitatea și deci cariera sa profesională fiind astfel supuse arbitrariului.

13. Motivarea actului administrativ constituie o garanție împotriva arbitrariului menită, pe de o parte, să permită destinatarului unei decizii administrative să-i cunoască și să-i evalueze temeiurile, față de care să poată formula apărări, iar pe de alta parte, să facă posibilă exercitarea controlului de legalitate, o motivare insuficientă sau contradictorie echivalând cu lipsa motivării. [cauza C - 367/1995, cauza C - 41/1969, cauza C - 509/1993].

iii. În ceea ce privește a treia condiție - Prejudiciul iminent:

Consecința directă a Ordinului atacat este că s-a emis Hotărârea Secției pentru procurori nr. 535 din data de 05.07.2017 prin care reclamantei i se cere să își desfășoare activitatea în municipiul Bacău. Deși are grad de Parchet de Întăită Curte, deși are domiciliul în mun. București și locuință proprietate personală în București (și nu în Bacău), deși are doi copii la școală în București (a se vedea anexa nr. 3), nu s-a pus niciun moment în discuție continuarea activității la un alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii.

În conformitate cu disp. art. 3 din Legea nr. 303/2004 ”procurorii numiți de Președintele României se bucură de stabilitate și sunt independenți, în condițiile legii” .

Constituția României apără familia și deci dreptul copiilor la stabilitate, la o viață normală.

Un alt aspect foarte important ce conturează prejudiciul iminent este stigmatul profesional care o va urmări pe parcursul întregii cariere dacă actul administrativ de autoritate cu caracter individual prin care se stabilește că ”a exercitat necorespunzător atribuțiile specifice funcției și nu mai îndeplinește condiția bunei reputații pentru a fi procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție” își va produce în continuare efectele. Chiar dacă, teoretic, ar putea să probeze că situația de fapt este alta decât cea prezentată în actul administrativ atacat, atât vreme cât acesta nu este suspendat și reclamanta nu poate să se întoarcă la locul de muncă și să aibă acces la birou, poșta electronică, etc., este foarte greu de crezut că în procedura contencioasă de anulare a actului administrativ va putea să răstoarne prezumția de legalitate a acestuia.

Reclamanta arată că nu are momentan altă posibilitate să oprească producerea efectelor juridice a Hotărârii Secției pentru procurori nr. 535 din data de 05.07.2017 deoarece nu s-a pus pe ordinea de zi a Plenului CSM contestația sa împotriva acesteia iar calea de atac la ICCJ (dacă va fi cazul) nu se știe când va putea fi exercitată.

Concluzionând, având în vedere aspectele invocate solicită suspendarea Ordinului nr. 301/05.07.2017 prin care s-a dispus în mod nelegal și abuziv revocarea petentei din funcția de procuror al Direcției Naționale Anticorupție.

Reclamanta a invocat și **excepția de neconstituționalitate** a dispozițiilor art. 87 alin. 8 și 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, solicitând sesizarea Curții

Constituțională a României, afirmând următoarele:

A. Cu privire la admisibilitatea excepției invocate, arata că sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 29 alin. (1)-(3) din Legea nr. 47/1992, republicată și anume: excepția de neconstituționalitate este ridicată în fața unei instanțe judecătorești, privește o dispoziție dintr-o lege în vigoare care are legătură cu soluționarea cauzei, iar prevederile atacate nu au fost constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

B. Cu privire la fondul excepției de neconstituționalitate, învederează următoarele aspecte:

1. Invocă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. 8 și 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

2. În susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. 8 din Legea nr. 304/2004 consideră că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, care stabilesc în mod expres următoarele: "În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie".

3. Conform regulilor și principiilor constituționale pentru ca legea să fie respectată, aceasta trebuie cunoscută și înțeleasă de subiecții de drept, iar pentru a fi înțeleasă, trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă, în scopul de a oferi securitate juridică destinatarilor săi. Dispozițiile art. 87 alin. 8 și 9 din Legea nr. 304/2004 nu sunt predictibile și nu conțin referiri exprese la procedura de revocare, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, împiedicând exercitarea dreptului la apărare.

Dispozițiile invocate prevăd următoarele:

"(8) Procurorii numiți în cadrul Parchetului Național Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare.

(9) La data încetării activității în cadrul Parchetului Național Anticorupție, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii."

4. Dispozițiile cuprinse în cadrul art. 87 din Legea 304/2004 reprezintă singurele prevederi cuprinse în legislația primară privind revocarea procurorilor numiți în cadrul Parchetului Național Anticorupție, textul invocat prezentând o lacună legislativă evidentă privind revocarea.

5. Dispozițiile art. 87 alin. 8 din Legea 304/2004 sunt în contradicție și cu dispozițiile art. 20 din Constituția României, revizuită, încălcându-se principiul previzibilității normei juridice.

Exigența previzibilității legii privește modul de receptare a conținutului actelor normative de către corpul social, în sensul de înțelegere a acestora. Norma juridică trebuie să fie clară, inteligibilă, întrucât cei cărora li se adresează trebuie nu doar să fie informați în avans asupra consecințelor actelor și faptelor lor, ci să și înțeleagă consecințele legale ale acestora.

După cum se poate observa, norma, prin modul deficitar de redactare, nu corespunde exigențelor de tehnică legislativă specifice normelor juridice, întrucât nu îndeplinește cele patru criterii: claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate, pentru ca subiectul de drept vizat să-și poată conforma conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării lor.

Textul prezintă neclarități în ceea ce privește sintagma „îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției” întrucât: nu lămurește cu ce ar fi această

răspundere diferită de cea penală, civilă sau disciplinară; nu stabilește modul prin care se poate constata îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției și nu specifică cum se verifică acest lucru, nici în cât timp de la comiterea faptelor sau acțiunilor poate fi declanșată procedura, nu stabilește limitele de gravitate ale exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, modul în care persoana vizată ia cunoștință de aspectele constatate și de dispunerea revocării din funcție.

Nu sunt reglementate garanții în vederea respectării dreptului la apărare și a exigențelor unui proces echitabil.

Avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii este un aviz consultativ. Nu este reglementată procedura acordării acestui aviz în vederea respectării principiului legalității, a principiului imparțialității, a principiului proporționalității, a dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil.

Legiuitorul nu a prevăzut ca cererea de emitere a avizului de revocare din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție să fie însoțită de un document prin care să se constate îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției, fapt ce lasă loc arbitrarului, lipsei de imparțialitate și excesului de putere. Este încălcată astfel și prezumția de nevinovăție.

Mai mult, nu este prevăzută obligația citării procurorului vizat de crearea de revocare de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, fiind astfel încălcat dreptul la apărare prev. de art. 24 alin. 1 din Constituția României și dreptul la un proces echitabil.

Dispozițiile art. 41 alin. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene stipulează că "orice persoană are dreptul de a beneficia în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii", iar în alin. 2 se dispune că dreptul la buna administrare include: dreptul persoanei de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să-i aducă atingere; dreptul persoanei de acces la dosarul propriu; obligația administrației de a-și motiva deciziile.

În cauza 269/90 a instanței europene în care s-a decis că în cazurile în care instituțiile Comunității (în prezent ale Uniunii Europene), dispun de o anumită putere de apreciere, este necesar să fie respectate garanțiile conferite de ordinea juridică comunitară în procedurile administrative. Printre aceste garanții figurează în special obligația de a examina cu imparțialitate toate elementele prezentate, să asculte persoana care va suporta consecințele emiterii actului și să motiveze deciziile luate.

6. Dispozițiile art. 87 alin. 8 din Legea nr. 304/2004 nu reprezintă o normă previzibilă, de natură a conferi procurorului o anumită garanție contra atingerilor arbitrare ce i-ar putea fi aduse privind revocare. Sub acest aspect, principiul securității juridice se corelează cu un alt principiu, dezvoltat în dreptul european, și anume principiul încrederii legitime. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, principiul încrederii legitime impune ca legislația să fie clară și predictibilă, unitară și coerentă. De asemenea, impune limitarea posibilităților de modificare arbitrară a normelor juridice (adică pe baza unor criterii de oportunitate conjuncturală) și stabilitatea regulilor instituite prin acestea.

7. În cazul revocării, principiile stabilității și independenței procurorilor consacrate de dispozițiile art. 3 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și al procurorilor impun stricta aplicare a dispozițiilor legale ce reglementează cariera magistraților, în vederea prevenirii oricăror impedimente în exercitarea activității acestora,

precum și a oricărui fel de atingere adusă principiului independenței magistraturii, cu atât mai mult cu cât revocarea operează ca o sancțiune disciplinară.

8. În mod evident textul de lege nu prevede decât aspecte legate de numire în cadrul acestei structuri, nefiind o normă precisă și clară sub aspectul revocării. Revocarea, având în vedere că este dispusă de către procurorul șef trebuie să fie cuprinsă în norma generală aplicabilă. Sub aceste aspecte, prevederile art. 87 alin. 8 din Legea 304/2004 sunt lipsite de predictibilitate, fiind de natură a aduce o atingere gravă securității juridice sub aspectul deciziilor adoptate.

Astfel, pentru a fi numiți în cadrul Parchetului Național Anticorupție, ”procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop”.

Comisia prevăzută la alin. (2) al art. 87 din Legea 304/2004 ”este numită prin ordin al procurorului general al Parchetului Național Anticorupție și este formată din 3 procurori de la Parchetul Național Anticorupție. Din comisie pot face parte și specialiști în psihologie, resurse umane și alte domenii.”

Prin urmare revocarea din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție ar trebui să urmeze o procedură similară celei de numire pentru a asigura stabilitate și independență procurorului.

9. Norma criticată nu conferă o garanție a respectării drepturilor constituționale împotriva arbitrarului, conducând la afectarea principiului securității juridice și previzibilității dreptului. Atât dimensiunea formală privind calitatea dreptului cât și cea materială referitoare la stabilitatea dreptului conduc la asigurarea previzibilității normei de drept, exigențe constituționale care nu sunt îndeplinite în situația textului art. 87 alin. 8 din Legea nr. 304/2004.

10. De asemenea, neconstituționalitatea textului de lege invocat este de natură a intra în conflict cu principiile constituționale și legale privind stabilitatea magistratului. În cadrul Deciziei nr. 375/2005 referitoare la sesizările de neconstituționalitate a Legii privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, principiul inamovibilității este definit ca reprezentând ”starea de drept care, în garantarea independenței acestora, îi apără de riscul de a fi demiși, destituiți sau retrogradați din funcție fără temei legitim ori mutați la alte instanțe, prin delegare, detașare sau chiar prin promovare, fără consimțământul lor”.

Ori revocarea din funcție operează ca o veritabilă sancțiune disciplinară.

Există cel puțin o suspiciune rezonabilă de lipsă de imparțialitate din partea titularului cererii de revocare, iar posibilitățile de apărare sunt inexistente, neavând posibilitatea legală de a duce în fața membrilor Secției de procurori documente din dosarele penale. Singurul organ competent să efectueze aceste verificări și să ofere un punct de vedere obiectiv era și rămâne Inspecția judiciară.

”Prin hotărârile pronunțate în 21 iunie 2016 în afacerile Ramos Nunes de Carvalho E Sá c. Portugalia și Tato Marinho Dos Santos Costa Alves Dos Santos și Figueiredo c. Portugalia, privitoare la o procedură disciplinară similară din punct de vedere al legislației aplicabile cu cea română, CEDO a stabilit că sunt încălcate prevederile art. 6 din Convenție. În principal, s-a constatat că, în condițiile în care CSM-ul este departe de a fi o instanță

independentă și imparțială în materie disciplinară, era necesar ca instanța de judecată competentă să judece recursul contra hotărârii CSM să aibă competența de a se pronunța și asupra aspectelor de fapt, nu doar a celor de drept. În egală măsură, s-a considerat că procedura este inechitabilă întrucât instanța supremă nu avea posibilitatea legală de administrare a probei testimonială pentru a reaprecia starea de fapt reținută de CSM".

11. Critica de neconstituționalitate vizează, de asemenea, o lacună legislativă privind procedura de revocare, fapt ce determină caracterul imprevizibil al disp. art. 87 alin. 8 și 9 din Legea 304/2004.

Nu sunt reglementate nici procedura de urmat în cazul revocării și nici efectele acesteia asupra persoanei vizate.

Art. 87 alin. 9 din Legea 304/2004 dispune că, "la data încetării activității în cadrul Parchetului Național Anticorupție, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii".

Situația revenirii la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii este nereglementată, fapt ce încalcă dispozițiile art. 1 și art. 20 din Constituție, precum și dispozițiile art. 3 din Legea 303/2004.

Practic pentru a da eficiență acestui text de lege ar trebui ca persoana vizată de cererea de emitere a avizului pentru revocare din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție să treacă peste prezumția de nevinovăție, să nu ia în calcul posibilitatea emiterii unui aviz negativ de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii și deci a ordinului de revocare și să facă cerere de revenire la un alt parchet din raza de domiciliu, conform gradului profesional. Nici în această situație nu sunt, însă, stabilite condițiile în care cererea este admisibilă.

12. Dispozițiile art. 87 alin. 8 din Legea nr. 304/2004 nu îndeplinesc exigențele de claritate, precizie și coerență a dreptului sub aspectul procedurii de revocare, având un efect negativ imediat asupra principiului securității juridice. În condițiile în care revocarea produce efecte directe asupra carierei magistratului, aceste instituții trebuie clar definite, pentru a evita aplicarea discreționară și arbitrară. Cu atât mai mult cu cât principii constituționale precum stabilitatea și imamovibilitatea magistraților sunt aplicabile direct, considerăm că lipsa de precizie a textului normativ privind revocarea este de natură a permite crearea unei insecurități juridice sub aspectul soluțiilor adoptate. O normă devine previzibilă în momentul în care conferă o anumită garanție împotriva atingerilor arbitrare săvârșite de către autoritățile publice.

13. Curtea Europeană a Drepturilor Omului în stransă legătură cu principiul general al legalității stabilit de textul constituțional a statuat importanța asigurării accesibilității și previzibilității legii, inclusiv sub aspectul stabilității acestia, instituind o serie de repere necesar a fi avute în vedere pentru asigurarea acestor exigențe.

14. În acest sens considerăm relevantă și Decizia Curții Constituționale nr. 448 din 29 octombrie 2013 în care s-au reținut următoarele "deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, poate determina neconstituționalitatea acelei reglementări. În acest caz, Curtea a considerat că are competența de a elimina viciul de neconstituționalitate astfel creat, esențial în asemenea situații fiind asigurarea respectării drepturilor și libertăților persoanelor, precum și a supremației Constituției. Astfel, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci

când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare."

15. În mod constant, Curtea Constituțională în jurisprudența sa a stabilit că trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii și că "statul de drept asigură supremația Constituției, corolarea tuturor legilor și tuturor actelor normative cu aceasta" (Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 17 martie 2004), ceea ce înseamnă că acesta "implică, prioritar, respectarea legii, iar statul democratic este prin excelență un stat în care se manifestă domnia legii". (Decizia nr. 13 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999)

16. Principiul securității raporturilor juridice civile constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept, astfel cum acesta este consacrat în mod expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală. Lipsa de claritate, precizie și previzibilitate a dispozițiilor art. 87 alin. 8 din Legea nr. 304/2004 privind revocarea contravine principiului securității raporturilor juridice, în componența sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

17. Una dintre conințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative. În acest sens, Curtea Constituțională a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

18. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a stabilit că principiul securității raporturilor juridice decurge implicit din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și constituie unul dintre principiile fundamentale ale statului de drept. Relevante în acest sens sunt hotărârile din 6 decembrie 2007, 2 iulie 2009, 2 noiembrie 2010, 20 octombrie 2011 sau 16 iulie 2013, pronunțate în cauzele Beian împotriva României (nr. 1), paragraful 39, Iordan Iordanov și alții împotriva Bulgariei, paragraful 47, Ștefănică și alții împotriva României, paragraful 31, Nejdet Şahin și Perihan Şahin împotriva Turciei, paragraful 56, respectiv Remuszko împotriva Poloniei, paragraful 92.

19. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai statuat că, odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții [Hotărârea din 1 decembrie 2005 pronunțată în Cauza Păduraru împotriva României, paragraful 92, sau Hotărârea din 6 decembrie 2007 pronunțată în Cauza Beian împotriva României (nr. 1), paragraful 33].

20. De asemenea și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a recunoscut în mod implicit necesitatea respectării așteptărilor legitime ale cetățenilor cărora li se adresează o reglementare legală, spre exemplu, în Hotărârea din 15 iulie 2004, pronunțată în Cauza C-459/02 - Willy Gerekens și Asociația agricolă Procol pentru promovarea comercializării produselor lactate împotriva Marelui Ducat al Luxemburgului, paragrafele 23

și 24, sau Hotărârea din 29 iunie 2010, pronunțată în Cauza C-550/09 - Proces penal împotriva lui E. și F., paragraful 59.

21. Respectarea legilor reprezintă o obligație fundamentală într-un stat de drept, iar orice acțiune a autorităților publice trebuie să fie subsumată acestui obiectiv. În mod evident, dispozițiile art. 87 alin. 8 și 9 din Legea nr. 304/2004 nu întrunesc cerințele de exigență constituțională sub aspectul procedurii aplicabile în cazul revocării.

Invocă în acest sens și Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”. Prin urmare, Curtea a reținut că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece sintagma „îndeplinește în mod defectuos”, din cuprinsul acestora, nu întrunește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nefiind enunțată cu suficientă precizie pentru a se înțelege la ce dispoziții legale se raportează încălcarea atribuțiilor de serviciu. Astfel, Curtea a reținut că defectuoșitatea îndeplinirii unui act trebuie stabilită numai prin raportare la legea în domeniu.

22. Exigența previzibilității legii privește modul de receptare a conținutului actelor normative de către corpul social, în sensul de înțelegere a acestora, norma juridică trebuind să fie clară, inteligibilă, întrucât cei cărora li se adresează trebuie nu doar să fie informați în avans asupra consecințelor actelor și faptelor lor, ci să și înțeleagă consecințele legale ale acestora. În caz contrar, principiul „nemo censetur ignorare legem” nu ar mai putea fi aplicat, ceea ce ar avea grave consecințe asupra securității raporturilor sociale, a existenței societății, în general.

Într-o bogată jurisprudență, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat importanța asigurării accesibilității și previzibilității legii, instituind o serie de repere pe care legiuitorul trebuie să le aibă în vedere pentru asigurarea acestor exigențe. Astfel, în cauze precum *Sunday Times* contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord – 1979, *Rekvenyi* contra Ungariei -1999, *Rotaru* împotriva României – 2000, *Damman* împotriva Elveției – 2005, Curtea a subliniat că nu poate fi considerată „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, astfel încât să permită oricărei persoane să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat, norma fiind previzibilă atunci când oferă o anumită garanție contra atingerilor arbitrare ale puterii publice.

Cuvintele „prevăzute de lege”, ce figurează în art. 8-11 ale Convenției, semnifică mai întâi ca măsura dispusă să aibă o bază în dreptul intern, însă implică și o anumită calitate a legii. Ele impun accesibilitatea acesteia pentru persoanele vizate, precum și o formulare destul de precisă pentru a le permite să prevadă, într-un grad rezonabil în circumstanțele cauzei ce pot rezulta dintr-o măsură determinată (*Maestri* contra Italiei). Întinderea noțiunii de previzibilitate depinde, într-o largă măsură, de conținutul textului respectiv, de domeniul la care se referă, cât și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Condiția previzibilității este îndeplinită atunci când justițiabilul poate cunoaște, plecând de la formularea dispoziției pertinente și, la nevoie, cu ajutorul interpretării sale de către instanțele naționale, ce consecințe ar putea rezulta dintr-o măsură sau dintr-un act determinat (*Damman* contra Elveției).

Accesibilitatea și previzibilitatea unei norme conduc la asigurarea securității raporturilor juridice. Sub acest aspect, principiul securității juridice se corelează cu un alt principiu, dezvoltat în dreptul comunitar, și anume principiul încrederii legitime.

Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene (de ex. cauzele *Facini Dori v Recre* -1994, *Foto – Frost v Hauptzollant Lubec.Ost* – 1987), principiul încrederii legitime impune ca legislația să fie clară și predictibilă, unitară și coerentă; de asemenea impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice, stabilitatea regulilor instituite prin acestea.

Dispoziția legală a cărei neconstituționalitate înțelegem să o invocăm nu conferă celor cărora le este aplicabilă posibilitatea de a lua cunoștință, într-un termen rezonabil, de declanșarea procedurii de revocare și nici posibilitatea de a-și adapta conduita în funcție de consecințele produse de aceasta.

23. O altă critică adusă dispozițiilor art. 87 alin. 8 din Legea 304/2004 vizează încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Legiuitorul nu a prevăzut calea de atac împotriva ordinului de revocare, modalitatea, termenii și condițiile de exercitare a acestora împotriva măsurii dispuse și nici organul abilitat căruia să i se poată adresa contestatarul măsurii, fiind încălcat astfel dreptul acestuia de acces la un judecător.

Fiind vorba despre un aviz consultativ, contestarea Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu suspendă aplicarea Ordinului prin care s-a dispus revocarea din funcție, devenind ineficientă.

Așa cum s-a reținut în jurisprudența Curții Constituționale nu trebuie neglijate consecințele negative care se repercutează asupra carierei profesionale și vieții personale a procurorului prin prisma faptului că acesta este pus în imposibilitatea de a-și exercita funcția de la momentul emiterii ordinului de revocare și pe cale de consecință în imposibilitate de a-și preda lucrările, fiind obligat să se prezinte, de îndată, la unitatea de parchet la care a fost trimis cu toate consecințele negative ce decurg din aceasta (inclusiv posibilitatea dispariției unor înscrisuri sau a unor probe de la dosarele instrumentate).

24. Concluzionând, prevederile legale criticate nu respectă prevederile art.1 alin. 3, 5 și art. 20 din Constituție cu privire la calitatea legii, respectiv claritate, precizie și previzibilitate sub aspectul procedurii de revocare, procedură cu implicații directe în ceea ce privește cariera magistratului; prevederile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 din Constituție cu privire la dreptul la apărare și nu acordă garanțiile constituționale conferite privind inamovibilitatea și stabilitatea magistratului.

25. Având în vedere aceste considerente în temeiul prevederilor art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, solicită instanței de judecată să dispună sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate invocată privind prevederile art. 87 alin. 8 și 9 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

În drept, reclamanta a invocat în principal pe dispozițiile art 1 alin. 4, 5, art. 20, art 24 alin. 1, art. 131, 133, art. 134 și art. 146 din Constituția României, pe Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, pe dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pe dispozițiile din Regulamentul de organizare și funcționare a DNA, pe dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului (art. 6), pe dispozițiile Legii nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, pe dispozițiile

Codului de procedură civilă, Codul bunei administrației din Recomandarea CM/REC din data de 20 iunie 2007 a Consiliului de Miniștri al Uniunii Europene, Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și pe orice prevederi legale aplicabile.

Paratul a depus intampinare, prin care a solicitat respingerea ca inadmisibilă a cererii de sesizare a Curții Constituționale și respingerea ca neîntemeiată a cererii de suspendare, afirmând următoarele:

1. Cu privire la solicitarea reclamantei de sesizare a Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. 8 și 9 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară arata:

În conformitate cu art. 29 alin. 1, 2 și 3 din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale:

„(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.

(2) Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă

(3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale

A. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. 8 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară - „Procurorii numiți în cadrul Parchetului Național Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului general al Parchetului Național Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare ” - menționează că rațiunile controlului a posteriori exercitat de instanța constituțională vizează exclusiv analizarea măsurii în care norma în discuție e de natură a înfrânge sau nu principiile fundamentale ale Constituției, în nici un caz neputând conduce doar la interpretarea acesteia, cum se solicită în speța de față.

Susținerea autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căreia textul de lege criticat este neconstituțional în măsura în care dorește o anumită interpretare nu poate fi primită, deoarece reprezintă o chestiune de interpretare și de aplicare a legii, care intră în competența de soluționare a instanței judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional.

De asemenea, „examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere stabilirea compatibilității între acesta și dispozițiile din Legea fundamentală pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei care ar rezulta la texte sau principii constituționale ”.

Pe calea jurisprudențială, Curtea Constituțională a reținut că "aprecierea asupra modului de interpretare și aplicare a legii aparține instanțelor de drept comun, în cadrul controlului judiciar realizat de acestea, iar nu instanței constituționale. Asemenea critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, "se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată", iar nu cu privire la modul de aplicare a legii, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă, ca inadmisibilă”.

În raport cu activitatea instanțelor judecătorești, competențele Curții Constituționale sunt clar delimitate, constând în aceea că, potrivit art. 146 din Constituție „pe pronunță asupra constituționalității legilor”, iar în această privință se are în vedere valabilitatea lor ca acte subordonate Constituției, fiind imposibilă modificarea și completarea actelor normative.

De altfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în Decizia nr. 62 din 28.02.2017 faptul că „Conform dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 republicată: "Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice

fază de litigiu și oricare ar fi obiectul acesteia". Pe de altă parte, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este chemată să se pronunțe "numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului".

Și în cauza de față, autorul excepției de neconstituționalitate tinde în fapt la modificarea textelor legislative, prin completarea acestora, ceea ce nu ține de competența instanței de contencios constituțional, fiind atributul puterii legislative, aspect reținut în multiple decizii ale Curții Constituționale.

Astfel, în mod concret, reclamanta vorbește despre inexistența unei proceduri în ceea ce privește revocarea din funcția de procuror în cadrul DNA - structura centrală în baza art. 87 alin. 8 din Legea 304/2004.

Curtea Constituțională în exercitarea atribuțiilor sale conferite de Legea fundamentală, procedează la analiza conformității textelor din legi sau ordonanțe cu prevederile Constituției. O astfel de analiză presupune, în primul rând, stabilirea conținutului acestora, fără de care este imposibilă aprecierea conformității cu dispozițiile Legii fundamentale. Aceasta nu presupune însă și implicarea Curții Constituționale asupra anumitor aspecte de fapt ce sunt puse în discuție în litigiile în cadrul cărora se invocă excepția de neconstituționalitate.

În acest sens pot fi invocate și cele reținute în Decizia nr. 1.016 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, în care s-a arătat că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că "Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege", iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune cu privire la interesele deținuților raportate la condițiile în care trăiesc, folosind toate principiile de interpretare a legii.

Prin urmare, solicită respingerea ca inadmisibilă a solicitării de sesizare a Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. 8 și 9 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, având în vedere că finalitatea respectivului demers judiciar constă în mod vădit în modificarea/completarea textului de lege în discuție.

B. Cu privire la sesizarea Curții Constituționale cu privire excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin 9 din Legea nr. 304/2004, respectiv „La data încetării activității în cadrul Direcției Naționale Anticonspire, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii”, solicită respingerea acesteia ca inadmisibilă, întrucât nu are legătură cu cauza de față.

Astfel, prezenta acțiune are ca obiect „cererea de suspendare provizorie a executării Ordinului Procurorului Șef al Direcției Naționale Anticorupție nr. 301 din 5.07.2017”, or actul contestat nu dispune cu privire la revenirea reclamantei la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze, Direcția Națională Anticorupție neavând competența de a hotărî sub acest aspect.

Așadar, numai Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru Procurori este cel care s-a pronunțat cu privire la revenirea reclamantei la parchetul de unde provine prin Hotărârea nr. 535/5.07.2017, hotărâre care nu face obiectul cauzei de față.

2. Referitor la suspendarea executării Ordinului Procurorului Șef al Direcției Naționale Anticorupție nr. 301 din 5.07.2017, precizează că în conformitate cu art. 14 din Legea 554/2004, "În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond"

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale : Prin pagubă iminentă se înțelege prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public, iar cazurile bine justificate sunt acele împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială

serioasă în privința legalității actului administrativ.

Or, în cauză, niciuna din condițiile stipulate la art. 14 nu este îndeplinită, având în vedere faptul că revocarea din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție a reclamanteinu conduce la încetarea raporturilor de muncă ale reclamantei cu Ministerul Public ori la excluderea din corpul magistraților, care să aducă reclamanta în situația lipsei fondurilor necesare traiului de zi cu zi, paguba nefiind iminentă.

De asemenea, nici cazul nu este bine justificat, atât timp cât Consiliul Superior al Magistraturii a avizat prin Hotărârea nr. 525 din 4 iulie 2017 emisă de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii s-a acordat aviz favorabil solicitării D.N.A. de revocare din funcție a doamneidin funcția de procuror la Direcția Națională Anticorupție, iar Inspekția Judiciară a fost sesizată cu adresele nr. 1773/ 17 iulie 2017 nr. 1773/ 19 iulie 2017 și 1773/21 iulie 2017, în vederea efectuării de cercetări pentru a se vedea dacă faptele semnalate constituie sau nu abatere disciplinară.

De asemenea, dispozițiile art. 87 alin. (8) din Legea nr. 304/2004 prevăd necesitatea avizului Consiliului Superior al Magistraturii, legiuitorul impunând această condiție tocmai în vederea protejării procurorului de eventualitatea aplicării unor măsuri abuzive, or C.S.M. a avizat pozitiv demersul de revocare a reclamantei din funcția de procuror în cadrul D.N.A.

3. Scurt istoric

Reclamanta a fost numită în funcția de procuror la Direcția Națională Anticorupție, începând cu data de 01.01.2006, unde a ocupat apoi funcția de procuror șef al Serviciului de combatere a macrocriminalității economico-financiare din cadrul Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție din data de 20.11.2013.

La data de 29 iunie 2017, în conformitate cu dispozițiile art. 87 alin.(8) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată și art.40 lit. k) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, Direcția Națională Anticorupție a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii, prin adresa nr. 1589/C/VI-1/2017 avizul de revocare din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nivel central, a doamnei procuror, delegată procuror șef al Serviciului de combatere a macrocriminalității economico- financiare din cadrul Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, până la data de 29.06.2017, când i-a fost încetată delegarea, prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Urmare a depunerii cererii Procurorului Șef al Direcției Naționale Anticorupție analizei Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, a fost emisă Hotărârea nr. 525 din 4 iulie 2017 de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a acordat aviz favorabil solicitării D.N.A. de revocare din funcție a doamnei procuror

Urmare acestui aviz, a fost emis ordinul contestat, respectiv Ordinul Procurorului Șef al Direcției Naționale Anticorupție nr. 301 din 5.07.2017 prin care doamna procuror a fost revocată din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, nivel central, comunicat la data de 5.07.2017, ora 12,38.

Așa în cazul solicitării avizului de revocare, cât și la emiterea ordinului de revocare nr. 301 din 5 iulie 2017, a fost avut în vedere referatul nr. 202/P/2017 din 27.06.2017 din care rezultă următoarele:

Dosarul nr. 202/P/2017 al Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție are ca obiect un denunț formulat de cătrecu privire la săvârșirea unei infracțiuni de trafic de influență de către, respectiv cumpărare de influență de către

Sesizarea, care este datată de către denunțator 14.10.2016, a fost primită de către doamna procuror șef serviciu, care a aplicat mențiunea olografa „14.10.2016 Primit la dosarul 520/P/2015”.

Denunțul nu a fost prezentat spre repartizare procurorului șef al Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și nu a fost înregistrat în Registrul de evidență a activității de urmărire penală și de supraveghere a acestuia (R-4), ci a fost depus în dosarul nr.520/P/2015, aflat în lucru la doamna procuror șef serviciu și care are un alt obiect, potrivit mențiunilor din registrul penal și informării nr.40/CI/2017 întocmite de

procurorul șef adjunct al direcției.

Prin această modalitate de înregistrare a denunțului s-a apreciat că au fost încălcate mai multe prevederi din Regulamentul de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție, după cum urmează:

Art.30 lit.b) - Procurorul șef secție urmărește și răspunde de repartizarea cauzelor, pe criterii obiective, potrivit legii și prezentului regulament;

Art.110 - Plângerile și sesizările prin care se reclamă fapte cu caracter penal, precum și dosarele primite de la alte organe de cercetare penală, care au fost sesizate direct, se înregistrează în ordine cronologică în Registrul de evidență a activității de urmărire penală (R-4).

La data de 25.11.2016, la Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție s-a înregistrat cu numărul 868/P/2016 un denunț formulat de către privind săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență de către, respectiv cumpărare de influență de către Cauza a fost repartizată spre soluționare procurorului

La data de 25.04.2017, în cauza nr.868/P/2016 s-a dispus începerea urmăririi penale și a fost luată măsura preventivă a controlului judiciar față de, prilej cu care acesta a invocat cauza de nepedepsire prevăzută de art. 292 alin. 2 C.pen., raportat la denunțul înregistrat în dosarul nr.520/P/2015.

Cu prilejul verificărilor efectuate pentru a stabili care dintre cele două denunțuri a fost formulat la o dată anterioară și înlătură răspunderea penală a autorului, s-a constatat că urmare a nerespectărilor dispozițiilor din Regulamentul de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție referitoare la înregistrarea sesizărilor în mod cronologic în R-4, nu se poate stabili cu certitudine data la care a fost formulat denunțul de către, în condițiile în care prezența acestuia în sediul instituției nu este atestată, iar la dosar există date referitoare la mai multe călătorii în străinătate în perioada menționată.

Totodată, prezentarea sesizării spre repartizare procurorului șef al Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție ar fi putut duce la evitarea unor dosare distincte cu același obiect și cu potențiale soluții contradictorii.

Față de cele expuse, s-a considerat că doamna procurornu mai îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a funcționa în cadrul Direcției Naționale Anticorupție și că se impune revocarea acesteia din funcție, fiind îndeplinite condițiile impuse de art.87 alin.2 și alin.8 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată întrucât doamna procuror a exercitat necorespunzător atribuțiile specifice funcției și nu mai îndeplinește condiția unei reputații pentru a fi procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, așa cum rezultă din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr. 328 din 24 august 2005 a Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 87, alin. 1, 2, 7 și 8 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, cu completările și modificările ulterioare:

„ (1) Direcția Națională Anticorupție se încadrează cu procurori numiți prin ordin al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în limita posturilor prevăzute în statul de funcții, aprobat potrivit legii.

(2) Pentru a fi numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorii trebuie să aibă o bună pregătire profesională, o conduită morală ireproșabilă, o vechime de cel puțin 6 ani în funcția de procuror sau judecător și să fi fost declarați admiși în urma unui interviu organizat de comisia constituită în acest scop.

(...)

(8) Procurorii numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare.”

Prin referatul nr. 202/P/2017 din 27.06.2017 s-a constatat „exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției”, una din condițiile alternative de revocare din funcție a procurorilor D.N.A.

Așadar, în baza prevederilor art. 87 alin 8 din Legea 304/2004, pentru a putea fi

revocați din cadrul D.N.A., este suficient ca procurorii să își fi exercitat necorespunzător atribuțiile, nu și să fi fost sancționați disciplinar, premisele nefiind necesar a fi îndeplinite concomitent {„în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare.”)

După cum reiese în mod implicit din prevederile legale sus-menționate, Direcția Națională Anticorupție are statutul unei structuri autonome în cadrul Ministerului Public, încadrată cu procurori cu bună experiență și pregătire profesională, conduită morală ireproșabilă, condiții în legătură directă cu complexitatea competenței stabilită prin lege pentru Direcție.

Aceștia sunt numiți prin ordin al procurorului Șef al Direcției Naționale Anticorupție în urma unui interviu, urmărindu-se circumscrierea acestora în limita unor stricte calități profesionale și morale.

De asemenea, dispozițiile art. 87 alin. (8) din Legea nr. 304/2004 prevăd necesitatea avizului Consiliului Superior al Magistraturii, legiuitorul impunând această condiție tocmai în vederea protejării procurorului de eventualitatea aplicării unor măsuri abuzive.

Or, prin Hotărârea nr. 525 din 4 iulie 2017 emisă de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior a Magistraturii s-a acordat aviz favorabil solicitării D.N.A. de revocare din funcție a doamnei din funcția de procuror la Direcția Națională Anticorupție.

Pe de altă parte, deși art. 87 alin. 8 din Legea 304/2004 prevede ca motive de revocare „exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare”, nefăcând trimitere expres la „conduita morală ireproșabilă”, se observă faptul că „exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice” nu presupune doar simpla condiție a unei bune pregătiri profesionale, ci și îndeplinirea unui set de condiții printre care un rol esențial îl ocupă și conduita morală ireproșabilă.

În acest sens, alin. 8 al art. 87 din Legea 304/2004 nu poate fi rupt din context și interpretat separat de prevederile alin. 1 al aceluiași articol, căci este de la sine înțeles că neîndeplinirea pe parcursul funcționării a uneia dintre condițiile esențiale care au dus la numirea procurorului în funcție conduce implicit și la revocarea acestuia.

Anterior, reclamantei i s-a adus la cunoștință verbal revocarea dumneaei, odată cu comunicarea Ordinului Procurorului General nr. 1975 din 29.06.2017 prin care i s-a încetat prelungirea delegării în funcția de procuror șef al Serviciului de combatere a macrocriminalității economico-financiare din cadrul Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție. De altfel, nu se poate invoca faptul că nu a fost anunțată în scris asupra intenției de revocare, atât timp cât legea nu prevede o atare procedură.

De asemenea, nu i se poate imputa D.N.A. faptul că Secția de procurori a C.S.M. nu a luat în considerare solicitarea doamnei procuror de amânare a acordării avizului. Cu toate acestea, avizul C.S.M. nu presupune o etapă contencioasă, așa după cum este reglementat în lege.

Relativ de faptul că doamnaconsideră că revocarea „operează ca o veritabilă sancțiune disciplinară”, subliniază cele învederate anterior, respectiv că art. 87 alin 8 din Legea 304/2004 face distincție explicită între cele două motive de revocare, respectiv "în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare.”

Totodată, în circumstanțele revocării în conformitate cu art. 87 alin 8, teza I din Legea 304/2004, respectiv "în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției" normele nu rețin obligativitatea verificărilor de către Inspekția Judiciară a aspectelor reținute, nereieșind din nici un act normativ general/special/intern o atare condiție.

De bună seamă că verificările Inspekției Judiciare sunt necesare în împrejurările tezei a doua a aliniatului specificat, respectiv „în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare”, întrucât numai Inspekția Judiciară are atribuții în legătură cu verificările și propunerea aplicării de sancțiuni disciplinare, însă nu și în situația tezei I, ce se rezumă la „exercitarea necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției” și este aplicabilă explicit în speța de față.

Cu privire la o eventuală invocare a nelegalității Hotărârii nr. 525 din 4 iulie 2017 de către Secția pentru procurori a Consiliului Superior a Magistraturii în legătură cu încălcarea

art. 78 alin 9 din Legea 304/2004, Direcția Națională Anticorupție nu poate răspunde la aceste critici, competența exclusivă revenind C.S.M.

În concluzie, Ordinul nr. 301/5.07.2017 emis de Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție prin care a fost revocată doamna din funcția de procuror la Direcția Națională Anticorupție - Structura Centrală, este emis cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, măsura revocării acesteia fiind pe deplin justificată având în vedere considerentele mai arătate.

4. Nu în ultimul rând, Inspekția Judiciară a fost sesizată în cauză prin adresele nr. 1773/ 17 iulie 2017 nr. 1773/ 19 iulie 2017 și 1773/21 iulie 2017, în conformitate cu prevederile art.97 alin.(1) din Legea nr.303/2004 și art.45 din Legea nr.317/2004, republicate, cu modificările și completările ulterioare, în vederea efectuării de verificări sub aspectul respectării normelor de procedură penală de către doamna procuror, fapte ce ar putea constitui abatere disciplinară, prevăzută de art. 99 lit.f) coroborat cu art. 99¹ alin.(1) și (2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu toate acestea, revocarea din funcția de procuror în cadrul Direcției Naționale Anticorupție nu este condiționată de efectuarea vreunei cercetări disciplinare ori sancționarea disciplinară a magistratului, condiția nefiind prevăzută de dispozițiile art. 87 alin 8 din Legea 304/2004, conform căruia, pentru a putea fi revocat din cadrul D.N.A., este suficient ca procurorii să își fi exercitat necorespunzător atribuțiile, nu și să fi fost sancționați disciplinar, premisele nefiind necesar a fi îndeplinite concomitent („în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sale în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare, ”)

În speță, aspectul sesizării Inspekției Judiciare are relevanță doar în ce privește circumstanțele solicitării de suspendare a executării Ordinului Procurorului Șef al Direcției Naționale Anticorupție nr. 301 din 5.07.2017, de aici rezultând că funcționarea în cadrul D.N.A. a reclamantei nu poate avea de altă consecințe negative de natură profesională asupra activității DNA, „paguba iminentă” nefiind materială, ci de serviciu și aparținând paratei, nu reclamantei.

În această situație, nu se justifică suspendarea ordinului de revocare din funcție, cererea de suspendare a Ordinului Procurorului Șef al Direcției Naționale Anticorupție nr. 301 din 5.07.2017 fiind neîntemeiată, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile stabilite la art. 14-15 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ.

În dovedirea acțiunii și în apărare, partile au depus la dosar înscrisuri.

Analizand

În ceea ce privește excepția lipsei calitatii procesuale pasive a paratului Procurorul-sef al Direcției Naționale Anticorupție

Împrejurarea relevată de parat, în sensul că numai Direcția Națională Anticorupție are personalitate juridică (art.80, alin.3 din Legea nr.304/2004), în timp ce procurorul-sef doar reprezintă institutia, în calitate de conducător al acesteia (art.82, alin.1 din aceeași lege), este lipsită de relevanță sub aspectul capacității administrative de exercițiu și, pe cale de consecință, sub aspectul capacității procesuale administrative.

Astfel, definind noțiunea de "autoritate publică", art.2, alin.1, lit.b din Legea nr.554/2004 face referire la "orice organ de stat", fără a impune condiția ca acesta să aibă personalitate juridică, urmând ca prin acest termen să se înțeleagă atât institutia publică, cât orice entitate, subdiviziune, compartiment, structură, funcție publică etc. care întrunește atribuțiile esențiale ale unei autorități publice, atribuție impuse de textul legal sus-amintit, respectiv: reprezintă direct sau indirect statul și este investit prin Constituție sau lege să acționeze în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public.

În acest context, observând că Procurorul-sef al Direcției Naționale Anticorupție este imputernicit prin Legea nr.304/2004, atât cu numirea procurorilor în cadrul institutiei (art.87, alin.1), cât și cu revocarea acestora (art.87, alin.8), se va concluziona că acesta are atât capacitate administrativă de exercițiu, cât și capacitate administrativă procesuală, putând sta

in judecata in nume propriu in litigiile ce au ca obiect acte administrative emise de acesta in exercitarea atributiilor legale de mai sus.

Fata de aceste motive, exceptia urmeaza a fi respinsa.

In ceea ce priveste exceptia de neconstitutionalitate a art.87, alin.9 din Legea nr.304/2004

Analizand admisibilitatea acestei exceptii, din perspectiva conditiilor impuse de art.29, alin.1 din Legea nr.47/1992, instanta retine ca exceptia vizeaza o dispozitie dintr-o lege in vigoare, dispozitie ce nu a fost declarata neconstitutională pana in prezent, dar care nu are legatura cu fondul cauzei (mai exact, cu cererea de suspendare).

Astfel, potrivit art.87, alin.9 din Legea nr.304/2004: "La data încetării activității în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii."

Se observa ca textul legal reglementeaza situatia profesionala ulterioara emiterii ordinului de revocare din cadrul DNA, neputand deci influenta in niciun fel legalitatea masurii revocarii si neavand nicio legatura cu aceasta.

De altfel, se si observa ca cele doua masuri au si fost dispuse prin acte administrative diferite, emise de autoritati diferite, in mod succesiv: Ordinul de revocare nr.301/05.07.2017 a fost emis de Procurorul-sef al DNA, iar Hotararea nr.535/05.007.2017, de revenire a reclamantei la Parchetul de pe langa Judecatoria Bacau, a fost emisa de CSM-Sectia pentru procurori.

Desigur, faptul ca acest text legal urmeaza sa fie aplicat constituie o imprejurare care se cunoaste inca de la momentul revocarii, dar fara a constitui motiv de revocare, ci doar un efect "ope legis" al acesteia.

Neconstituind motiv de revocare, faptul ca, ulterior, procurorul urmeaza sa se intoarca la parchetul de la care provine, nu poate afecta legalitatea masurii revocarii.

Ca atare, acest text de lege nu poate avea nicio incidenta in contextul analizarii primei conditii pentru suspendarea executarii ordinului de revocare, respectiv conditia cazului bine justificat, in intelesul dat de art.2, alin.1, lit.f din Legea nr.554/2004.

Constituind insa un efect absolut previzibil al revocarii, textul legal de mai sus devine incident in contextul analizei celei de-a doua conditii pentru suspendarea executarii ordinului de revocare, respectiv conditia pagubei iminente, in intelesul dat de art.2, alin.1, lit.s din Legea nr.554/2004.

Insă pentru a putea fi invocat drept cauza generatoare a unei pagube iminente, art.87, alin.9 din Legea nr.304/2004 trebuie sa fie in vigoare si aplicat efectiv in sensul pagubitor pentru reclamanta (adica in sensul revenirii sale la parchetul de la care provine), ceea ce inseamna ca sesizarea Curtii Constitutionale pentru declararea textului ca neconstitutional nu se mai justifica fiind o masura contrara scopului prezentei cereri de suspendare.

Conchizand, instanta va respinge ca inadmisibila cererea reclamantei de sesizare a Curtii Constitutionale cu exceptia de neconstitutionalitate art.87, alin.9 din Legea nr.304/2004.

In ceea ce priveste exceptia de neconstitutionalitate a art.87, alin.8 din Legea nr.304/2004

Analizand admisibilitatea acestei exceptii, din perspectiva conditiilor impuse de art.29, alin.1 din Legea nr.47/1992, instanta retine ca exceptia vizeaza o dispozitie dintr-o lege in vigoare, dispozitie ce nu a fost declarata neconstitutională pana in prezent si care are legatura cu fondul cauzei (mai exact, cu cererea de suspendare).

Astfel, potrivit art.87, alin.8 din Legea nr.304/2004 "Procurorii numiți în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pot fi revocați prin ordin al procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specifice funcției sau în cazul aplicării unei sancțiuni disciplinare."

Cum textul reglementeaza posibilitatea de revocarea din functie a procurorilor DNA, cazurile si "procedura" de revocare, in mod evident textul are legatura directa cu cererea de

suspendare a executării ordinului de revocare, mai precis cu condiția "cazului bine justificat", o parte a criticilor de nelegalitate a ordinului, fiind, în același timp, și critici de neconstituționalitate a textului legal de mai sus.

Ca atare, excepția de neconstituționalitate este admisibilă, astfel încât, în baza art.29, alin.4 din Legea nr.47/1992, instanța va sesiza Curtea Constituțională în vederea soluționării acestei excepții.

Analizând temeinicia excepției, instanța opinează în sensul că, în adevăr, art.87, alin.8 din Legea nr.304/2004 încalcă prevederile art.1, alin.5 din Constituție, prin caracterul parțial lacunar, parțial imprecis și deci imprevizibil al normei.

Astfel, sintagma "exercitare necorespunzătoare" cu referire la atribuțiile specifice funcției de procuror DNA, este extrem de vagă, neînțelegându-se care sunt normele în raport cu care se apreciază caracterul corespunzător sau necorespunzător al exercitării funcției, în acest context fiind pe deplin valabile argumentele reținute de Curtea Constituțională în cuprinsul deciziei nr.405/2016 unde s-a analizat o sintagma similară, respectiv "îndeplinește în mod defectuos", din cuprinsul art. 246 din Codul penal din 1969 și al art. 297 alin. (1) din Codul penal.

Pe de altă parte, textul legal se rezumă doar la a menționa competența procurorului-sef al DNA în emiterea ordinului de revocare, dar nu prevede absolut nimic procedura pentru emiterea acestui ordin, necunoscându-se modalitatea în care se va stabili că a avut loc o exercitare necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu.

Aceste lipsuri sunt valabile și în ceea ce privește emiterea avizului prealabil revocării de către CSM, textul legal fiind la fel de lacunar și de imprecis.

În ceea ce privește referirile reclamantei la încălcarea art.41 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, privitoare la dreptul la o bună administrare, trebuie precizat că, potrivit art.51 din Carta, acest act normativ se aplică statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii, nefiind relevantă în speta vreo dispoziție comunitară pusă în aplicare prin emiterea ordinului de revocare.

De asemenea, nu vor fi primite nici referirile la încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil, dat fiind că aceste drepturi vizează faza de judecată, în contextul mai larg al dreptului de acces la o instanță de judecată independentă și imparțială, și nu faza emiterii actelor administrative.

Nu vor fi primite nici referirile la inamovibilitatea magistratilor, dat fiind că aceasta este proprie doar judecătorilor (art.125, alin.1 Constituție și art.2, alin.1 din Legea nr.303/2004), nu și procurorilor.

În ceea ce îi privește pe procurori, se aplică principiile independenței și stabilității în funcție (art.3, alin.1 din Legea nr.303/2004), care sunt însă consacrate doar la nivel legal, nu și constituțional, astfel încât încălcarea acestora nu atrage neconstituționalitatea legii, ci, eventual, nelegalitatea actului administrativ prin care s-a produs această încălcare.

Nu se va reține nici încălcarea dreptului de acces la instanță, prin nereglementarea posibilității de atacare expresă a avizului prealabil dat de CSM asupra revocării, dat fiind că, reprezentând un act administrativ prealabil, el poate fi dedus judecării și supus analizei instanței odată cu actul final al revocării, în condițiile art.18, alin.2 din Legea nr.554/2004.

În ceea ce privește cererea de suspendare

Din înscrisurile depuse la dosar, coroborate cu afirmațiile necontestate reciproc ale părților, rezultă următoarea succesiune de evenimente în ceea ce o privește pe reclamanta, relevante pentru cauza de față:

În data de 01.11.2005, reclamanta a fost numită în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău.

În data de 01.01.2006, reclamanta a fost numită în funcția de procuror la Direcția Națională Anticorupție-structura centrală, prin Ordinul nr.372/21.2.2005 al procurorului-sef DNA.

În data de 01.07.2013, reclamanta este delegată în funcția de procuror-sef al Serviciului de combatere a macrocriminalității economico-financiare din cadrul Secției de

combatare a infractiunilor asimilate infractiunilor de coruptie, din cadrul DNA-structura centrala. Ulterior, in data de 20.11.2013, este numita in aceasta functie.

In data de 14.10.2016, avand in lucru dosarul penal nr.520/P/2015, reclamanta a inregistrat un denunt formulat decu privire la savarsirea unor infractiuni de cumparare si trafic de influenta, aplicand rezolutia olografa "14.10.2016.Primit la dosarul 520/P/2015", fara a inregistra acest denunt in Registrul de evidenta a activitatii de urmarire penala si de supraveghere a acesteia (R-4) si fara a-l inainta procurorului-sef al Sectiei de combatere a infractiunilor asimilate infractiunilor de coruptie pentru a se forma un dosar distinct care sa fie repartizat unui procuror.

In data de 25.11.2016, potrivit sustinerilor paratului, pe rolul aceleiasi sectii, s-ar fi inregistrat un denunt depuse deprivind savarsirea infractiunii de cumparare de influenta de catre(si de trafic de influenta de catre), fiind format dosarul penal nr.868/P/2016, repartizat procurorului

In data de 25.04.2017, potrivit sustinerilor paratului, in dosarul penal nr.868/P/2016 s-ar fi dispus masura preventiva a controlului judiciar data de, ocazie cu care acesta ar fi invocat drept cauza de nepedepsire denuntul pe care l-ar fi formulat in data de 14.10.2016, in dosarul 520/P/2015, aflat in lucru la reclamanta. Potrivit sustinerilor paratului, in data de 25.04.2017, procurorul de caz dispune prin ordonanta continuarea urmaririi penale fata de

In data de 27.04.2017, reclamanta disjunge denuntul formulat dedin dosarul 520/P/2015 si se formeaza un dosar nou, respectiv dosarul 202/P/2017, repartizat de catre procurorul-sef al Sectiei de combatere a infractiunilor asimilate infractiunilor de coruptie procurorului, care avea in lucru si dosarul nr.868/P/2016.

In data de 28.04.2017, ca urmare a incetarii mandatului in functia de conducere, reclamanta este delegata in continuare in functia de procuror-sef al Serviciului de combatere a macrocriminalitatii economico-financiare din cadrul Sectiei de combatere a infractiunilor asimilate infractiunilor de coruptie, din cadrul DNA-structura centrala, prin Ordinul Procurorului general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie nr.1613/28.04.2017.

In data de 26.06.2017, reclamanta depune la Inpectia Judiciara si la Consiliul Superior al Magistraturii o sesizare cu privire la savarsirea de abateri disciplinare in cadrul DNA.

In data de 27.06.2017, reclamanta depune la Consiliul Superior al Magistraturii o cerere de aparare a independentei.

In data de 27.06.2017, procurorul de caz din dosarul nr.202/P/2017, intocmeste un referat in care prezinta un scurt istoric al inregistrarii dosarelor nr.202/P/2017 si 868/P/2016 si al obiectului acestora, aratand in continuare ca, din cauza neinregistrarii de catre reclamanta in Registrul de evidenta a activitatii de urmarire penala si de supraveghere a acesteia (R-4) si a neinaintarii catre procurorul-sef de sectie spre a i se pune o rezolutie olografa, denuntul formulat dein data de 14.10.2016 nu are de fapt data certa, astfel incat nu poate fi luat in considerare drept o cauza de nepedepsire, motiv pentru care inca din data de 25.04.2017 a dispus continuarea urmarii penale fata de acest denuntator.

In data de 29.06.2017, paratul procurorul-sef al DNA, invocand referatul de mai sus, solicita Consiliului Superior al Magistraturii, emiterea avizului de revocare a reclamantei din functia de procuror DNA, afirmand ca denuntul nu poate primi data certa din cauza faptului ca nu exista inregistrari privind prezenta lui, la sediul DNA, in data de 14.10.2016, existand in schimb dovezi in sensul ca acesta era plecat in strainatate la acea data, si aratand ca in acest fel, reclamanta ar fi incalcat prevederile art.30, lit.b si art.110 din Ordinul MJ nr.2184/C/02/10/2006 (privind regulamentul de ordine interioara al Directiei Nationale Anticoruptie).

In aceeasi zi, 29.06.2017, paratul solicita Procurorului general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, incetarea delegarii reclamantei in functia de sef de serviciu, fara a motiva in fapt solicitarea.

In aceeasi zi, 29.06.2017, Procurorul general al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie emite Ordinul nr.1975/29.06.2017 prin care dispune incetarea delegarii

reclamantei in functia de sef de serviciu.

In data de 04.07.2017, Consiliul Superior al Magistraturii-sectia pentru procurori emite Hotararea nr.525/04.07.2017 prin care avizeaza favorabil solicitarea paratului de revocare a reclamantei din functia de procuror DNA.

In data de 05.07.2017, paratul procurorul-sef al DNA emite Ordinul nr.301/05.07.2017 prin care dispune revocarea reclamantei din functia de procuror DNA in temeiul art.87, alin.2 si 8 din Legea nr.304/2004, reproducand situatia de fapt de mai sus si concluzionand, pe de o parte, ca reclamanta si-a indeplinit necorespunzator atributiile specifice functiei (art.87, alin.8 din lege), iar pe de alta parte, ca nu mai indeplineste conditia bunei-reputatii pentru a fi procuror DNA (art.87, alin.2 din lege).

Ordinul este comunicat reclamantei in aceeasi zi, la ora 12,38.

In aceeasi zi, 05.07.2017, in jurul orei 17,00, Consiliul Superior al Magistraturii-sectia pentru procuror emite Hotararea nr.535/05.07.2017 prin care, in temeiul art.87, alin.9 din Legea nr.304/2004, dispune revenirea reclamantei la Parchetul de pe langa Judecatoria Bacau.

In data de 06.07.2017, reclamanta a solicitat CSM numirea sa in functia de judecator, solicitand sa fie repartizata la o judecatorie din raza Curtii de Apel Bucuresti.

Pana la data prezentei pronuntari, partile nu au oferit niciun fel de informatie cu privire la modul de solutionare a acestei cereri.

In datele de 17, 19 si 21 iulie 2017, paratul formuleaza la Inpectia Judiciara, 3 sesizari disciplinare impotriva reclamantei.

Reclamanta a formulat plangere prealabila impotriva Ordinului procurorului-sef DNA nr.301/05.07.2017, privind revocarea, contestatia sa fiind respinsa ca neintemeiata de catre emitent prin adresa nr.1849/C/2017/ 16.08.2017, cu mentiunea ca ordinul a fost emis legal, fara a se raspunde insa vreunui din argumentele prezentate de reclamanta.

Reclamanta a formulat plangere prealabila impotriva Hotararii CSM-sectia pentru procurori nr.525/05.07.2017, privind vizarea revocarii, contestatia sa fiind respinsa ca inadmisibila de catre Plenul CSM in data de 14.09.2017.

Reclamanta a formulat plangere prealabila si impotriva Hotararii CSM-sectia pentru procurori nr.535/05.07.2017, privind revenirea la parchetul de baza, contestatia sa fiind admisa de catre Plenul CSM in data de 14.09.2017.

Analizand cererea de suspendare a Ordinului nr.301/05.07.2017, din perspectiva conditiilor impuse de art.14 din Legea nr.554/2004, instanta retine:

Dat fiind ca reclamanta a formulat plangere prealabila impotriva ordinului de mai sus, solicitand emitentului revocarea acestuia, este indeplinita conditia premisa pentru suspendarea executarii, conditie impusa de textul legal sus-amintit.

In ceea ce priveste conditia cazului bine justificat

Potrivit art.87, alin.8 din Legea nr.304/2004, procurorii numiti in cadrul Directiei Nationale Anticoruptie pot fi revocati prin ordin al procurorului-sef al Directiei Nationale Anticoruptie, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, doar in doua situatii, respectiv: in cazul exercitarii necorespunzatoare a atributiilor specifice functiei sau in cazul aplicarii unei sanctiuni disciplinare.

Se observa deci ca ipoteza pierderii bunei-reputatii nu se inscrie printre cazurile de revocare, astfel incat referirile paratului, din cuprinsul ordinului, la pierderea de catre reclamanta a bunei-reputatii necesare pentru a fi procuror DNA prin incalcarea Codului deontologic al judecatorilor si procurorilor, nu au niciun suport legal, invocarea de catre parat a art.87, alin.2 din Legea nr.304/2004 fiind in mod evident nejustificata.

In ceea ce priveste ipoteza exercitarii necorespunzatoare a functiei, instanta retine:

In primul rand, dupa cum s-a aratat deja mai sus, instanta apreciaza aplicabile in prezenta cauza, pentru identitate de ratiune, considerentele expuse de Curtea Constitutionala in cadrul deciziei nr.405/2016, privitoare la neclaritatea si lipsa de previzibilitate a reglementarii in ceea ce priveste definirea sferei actelor juridice in raport cu care trebuie apreciata exercitarea corespunzatoare sau necorespunzatoare a atributiilor de serviciu (in special paragrafele 51-55).

In mod evident, instanta apreciaza aplicabile si concluziile Curtii Constitutionale (paragraful 65) in sensul ca exercitarea corespunzatoare sau necorespunzatoare a atributiilor de serviciu trebuie raportata doar la actele normative cu putere de lege (lege, ordonante de urgenta si ordonante simple).

Or, in cauza, in sarcina reclamantei s-a retinut incalcarea unui ordin de ministru, mai exact a art.30, lit.b si a art.110 din Ordinul MJ nr.2184/C/02/10/2006 (privind regulamentul de ordine interioara al Directiei Nationale Anticoruptie).

Chiar daca respectiva decizie a Curtii Constitutionale a vizat sfera ilicitului penal, rationamentele Curtii sunt valabile si pentru sfera ilicitului administrativ, deoarece, desi in principiu, raspunderea juridica penala este mai grava decat cea administrativa, ambele sunt guvernate de acelasi principiu, respectiv cel al legalitatii.

Astfel, potrivit art.132, alin.1 din Constitutie, procurorii isi desfasoara activitatea potrivit principiului legalitatii, acest principiu privind intreaga sfera a activitatii acestuia, atat in ceea ce priveste raporturile sale cu subiectii procesului penal, cat si in ceea ce priveste raporturile proprii de serviciu cu raspunderea administrativa aferenta.

In al doilea rand, din analiza intregului art.87 din Legea nr.304/2004, se observa caracterul atipic al institutiei "numirii in cadrul DNA", in sensul ca aceasta prezinta asemanari atat cu institutia transferului, cat si cu institutia detasarii, nefiind insa niciuna, nici alta, putand fi considerata atat o forma speciala de transfer (in cadrul careia se pastreaza o legatura virtuala cu postul initial, acesta ramanand "rezervat" pe toata durata transferului), cat si o forma speciala de detasare pe perioada nedeterminata.

Oricum ar fi privita, esentiale in aceasta institutie sunt perioada nedeterminata a numirii in cadrul DNA, precum si faptul ca incetarea numirii (revocarea) nu poate avea loc decat in cazuri foarte restranse, strict enumerate de textul legal si care, in principiu, sunt considerate cazuri obiective, fiind exclusa "razgandirea" institutiei in care s-a facut numirea.

Ca atare, in virtutea acestor trasaturi speciale, numirea in cadrul DNA indreptateste procurorii aflati in aceasta situatie sa considere aceasta institutie drept noul lor loc de munca in cadrul caruia sa beneficieze de toata protectia juridica specifica unui contract de munca/raport de serviciu pe perioada nedeterminata, in special de stabilitate in acest loc de munca (in acest context trebuie avut in vedere si faptul foarte relevant ca numirea in cadrul DNA presupune indeplinirea anumitor conditii si participarea la un interviu-concurs, ceea ce implica in principiu existenta prealabila a unei hotarari bine fundamentate a procurorului care decide sa urmeze aceasta cale).

Pentru ca principiul stabilitatii in functie (aplicabil procurorilor pe toata durata detinerii acestei functii, indiferent de parchetul la care functioneaza, potrivit art.3, alin.1 din Legea nr.303/2004) sa fie unul efectiv, este necesara crearea unui sistem de garantii impotriva eventualelor abuzuri/masuri arbitrare ale conducerii noii institutii, in special deci in ceea ce priveste constatarea cazurilor de incetare a numirii/revocare/eliberare din noua functie.

Altfel, spus, inainte de a constata existenta unuia din cazurile de revocare a numirii, conducerea institutiei trebuie sa se asigure prin toate mijloacele rezonabile ca masura pe care intentioneaza sa o ia este legala si oportuna, adica sa dea dovada de maxima prudenta, ceea ce implica in mod necesar analiza situatiei de fapt si de drept din toate perspectivele posibile, mai ales prin ascultarea, verificarea si deliberarea asupra argumentelor/apararilor/probelor propuse de procurorul ce urmeaza a fi afectat de masura revocarii.

Pentru a verifica daca o astfel de obligatie a fost respectata de catre parat, instanta este datoare sa ia in considerare atat faptele ce au legatura directa cu cazul de revocare, cat si contextul in care revocarea s-a produs.

Procedand la aceasta analiza, instanta retine ca operatiunile de revocare a reclamantei au fost declansate (in 27.06.2017, prin intocmirea unui referat in dosarul penal nr.202/P/2017 de catre procurorul de caz si inaintarea lui catre conducerea DNA) a doua zi dupa ce aceasta a formulat o sesizare disciplinara privind fapte din interiorul DNA (26.06.2017) si chiar in ziua in care a solicitat CSM apararea independentei sale (27.06.2016).

Cu toate acestea, se observa ca faptele imputate reclamantei erau cunoscute paratului de cel putin 2 luni (cel putin din data de 27.04.2017 cand denuntul formulat dea fost

disjuns de reclamanta din dosarul nr.520/P/2015, fiind format dosarul nr.202/P/2017), fara ca intre timp acesteia sa i se fi imputat ceva.

In plus, potrivit sustinerilor reclamantei, necontestate de parata, disjungerea acestui denunt i-ar fi fost solicitata expres de catre procurorul-sef al Sectiei de combatere a infractiunilor asimilate infractiunilor de coruptie, rezultand deci ca existenta lui era cunoscuta deja la acea data (27.04.2017)

Mai mult chiar, a doua zi dupa aceasta disjungere, reclamantei i-a si fost prelungita detasarea in functia de procuror-sef al Serviciului de combatere a macrocriminalitatii economico-financiare din cadrul Sectiei de combatere a infractiunilor asimilate infractiunilor de coruptie, din cadrul DNA-structura centrala.

Ca atare, imprejurarea ca in intervalul 27.04.2017-26.07.2017, paratul nu a intrepris niciun demers impotriva reclamantei, coroborata cu imprejurarea ca aceste demersuri au fost declansate imediat dupa formularea de catre reclamanta a sesizarii disciplinare din data de 26.07.2017, ridica semne de intrebare asupra motivelor reale, oportunitatii si legalitatii procedurii de revocare.

In acest context, prezinta relevanta si faptul ca dupa revocarea reclamantei, paratul a introdus, la randul sau, 3 sesizari disciplinare impotriva acesteia, in datele de 17,19 si 21 iulie 2017.

De asemenea, in ceea ce priveste prudenta in luarea deciziei de revocare, instanta retine a paratul nu a acordat reclamantei nicio posibilitate de a se apara, neexistand dovezi nici macar cu privire la solicitarea unui punct de vedere cu privire la faptele imputate.

In continuare, se observa ca desi reclamanta a prezentat in cadrul procedurii prealabile o serie de argumente (reluata aspoi in fata instantei), acestea nu au fost analizate sub nicio forma de catre parat.

Astfel, aceasta a aratat (fara ca aceste afirmatii sa fie combatute de parat), printre altele:

-faptul ca denuntatoruli-a fost "directionat" chiar de catre conducerea DNA, reclamanta banuind ca in prealabil acesta a si fost in audienta la conducerea DNA.

-faptul ca denuntul din 14.10.2016 nu a fost depus de denuntator personal la sediul DNA, ci a fost trimis pe emailul de serviciu al reclamantei si prin serviciul electronic Whatsapp, dupa contactarea telefonica prealabila a reclamantei (existand aparenta ca denuntul a fost redactat la calculator, printat, apoi semnat olograf de denuntator, scanat si trimis prin email), astfel incat, in acest context, sustinerile paratului in sensul ca denuntatorul nu putea fi prezent in sediul DNA in ziua respectiva, par a fi inutile.

Reclamanta a afirmat ca dupa emiterea ordinului de revocare, i-a fost interzis accesul la emailul de serviciu, fiind in imposibilitate de a dovedi faptul ca denuntul a fost primit in mod real in acea zi. Mai mult, aceasta a aratat ca nu i s-a permis accesul nici macar pentru a putea preda catre institutie dosarele penale pe care le avea in lucru la momentul revocarii.

Trebuie precizat ca paratul nu a contrazis aceste afirmatii, astfel incat ele prezinta o doza ridicata de credibilitate, fiind evident ca daca reclamanta ar putea dovedi primirea denuntului prin emailul de serviciu in data de 14.10.2016 problema datei certe a acestuia nu s-ar mai pune.

-faptul ca dupa primirea denuntului, denuntatorula si fost audiat in calitate de martor in acea cauza, chiar cu privire la faptele denuntate (dosarul penal nr.520/P/2015), aspect care de asemenea nici el nu a fost contrazis de parat si care, daca ar fi adevarat, ar reprezenta un indiciu serios in sensul ca denuntul a fost real si a fost primit in data de 14.10.2016.

-faptul ca in dosarul penal nr.520/P/2015 se efectuau acte de urmarire penala si fata de alte fapte ale denuntatorului (decat cumpararea de influenta ce forma obiectul denuntului), precum si alte fapte ale persoanelor cu privire la care s-a formulat denuntul, ceea ce a justificat inregistrarea denuntului din 14.10.2016 in cadrul acestui dosar si nu formarea imediata a unui dosar penal distinct.

Instanta apreciaza ca fiind foarte relevanta sustinerea reclamantei in sensul ca aceasta modalitate de inregistrare a denunturilor (in cadrul unor dosare aflate deja in lucru) reprezenta

o modalitate uzuala de lucru in cadrul DNA, astfel incat reclamanta nu a facut decat sa urmeze aceasta practica, ca o expresie a posibilitatii legale a organului judiciar, posibilitate conferita chiar de Codul de procedura penala, de a extinde o cercetare/urmarire penala in curs si cu privire la alte fapte noi sau cu privire la alti faptuitori, in masura in care exista o legatura intre faptele noi si cele aflate in cercetare.

Mai mult chiar, in cadrul plangerii prealabile adresate emitentului ordinului de revocare, reclamanta a afirmat ca aceasta modalitate de inregistrare a denunturilor a fost utilizata inclusiv in ceea ce priveste denunturi formulate impotriva procurorului-sef al DNA.

Or, paratul nu a combatut nici aceste afirmatii ale reclamantei, existand astfel rezerve serioase cu privire la o eventuala incalcare a normelor interne privind modul de inregistrare a denunturilor.

-faptul ca, desi pus sub semnul intrebării sub aspectul existentei lui la data de 14.10.2016, denuntului respectiv i s-a dat totusi efect juridic, in sensul ca a fost disjuns din dosarul nr.520/P/2015 si a generat formarea unui dosar penal nou, respectiv 202/P/2017, operatiune care, prin ipoteza, presupunea ca denuntul sa fie considerat valid sub aspectul formei.

-faptul ca, in cele din urma, nu se vede de ce primirea denuntului de catre procurorul-sef de sectie ar fi conferit acestuia data certa, in timp ce primirea de catre procurorul de caz nu ar fi putut conferi aceasta data certa, dat fiind ca orice procuror aflat in exercitarea atributiilor de serviciu are competenta de a atesta, pana la inscrierea in fals, faptele pe care le-a constatat personal, mai ales imprejurarea indeplinirii unui act de procedura la o anumita data (precum denunt, declaratie de martor, cercetare la fata locului, declaratie invinuit etc.), competenta acordarii de data certa nefiind rezervata prin lege unui anumit segment restrans de procurori.

In afara acestor argumente ale reclamantei, instanta retine ca paratul nu a depus la dosar inscrierile relevante din dosarele penale referite mai sus (nici chiar denuntul din 14.10.2016), neproband astfel legatura dintre cele doua denunturi (cel din 14.10.2016 si cel din 27.11.2016) si nici activitatea intreprinsa in dosarele 868/P/2016 si nr. 202/P/2017. In acest fel, reclamanta a fost pusa in imposibilitate de a se apara in ceea ce priveste impactul denuntului din 14.10.2016 asupra dosarului nr. 868/P/2016 (si deci "consecintele" lipsei de data certa).

In ceea ce priveste procedura acordarii de catre CSM-sectia pentru procurori a avizului favorabil de revocare a reclamantei din functie, instanta retine ca, fiind vorba de un act administrative prealabil, neproducat de efecte juridice prin el insusi, legalitatea avizului respectiv poate fi cercetata odata cu legalitatea ordinului final de revocare, in temeiul art.18, alin.2 din Legea nr.554/2004, dupa cum s-a aratat deja mai sus.

Cu privire la acest aspect, instanta retine ca, indiferent de natura sa (consultativa sau conforma), avizul a fost conceput drept o garantie, un filtru impotriva riscului arbitrariului in luarea masurii revocarii procurorilor DNA (aspect care confirma gravitatea masurii revocarii, gravitate retinuta mai sus).

Constituind deci o garantie a exercitarii cu buna credinta de catre procurorul-sef al DNA a dreptului de revocare a procurorilor, avizul CSM trebuie dat in conditii care sa asigure realizarea efectiva a acestei functii (de garantie), el neputandu-se transforma intr-o operatiune pur formala, de confirmare ab initio a demesurilor initiale de procurorul-sef al DNA.

Pentru a-si indeplini insa aceasta functie, este necesar ca avizul sa fie dat in deplina cunostinta de cauza de catre membrii procurori ai CSM, adica prin cunoasterea deplina a situatiei de fapt si de drept imputate procurorului, prin analiza directa si nemijlocita a probelor pe care se bazeaza aceasta situatie de fapt si prin acordarea posibilitatii procurorului in cauza de a dovedi contrariul (respectiv faptul ca masura revocarii nu se justifica).

Chiar daca aceste obligatii ale Consiliului nu sunt prevazute in mod expres de lege, necesitatea respectarii lor rezulta fara doar si poate din insusi rolul acestui aviz, din scopul pentru care el a fost instituit de legiuitor.

De asemenea, este adevarat ca in procedura de acordare a avizului, Consiliul nu trebuie sa se transforme intr-o adevarata instanta de judecata, nefiind deci obligatorie acordarea tuturor garantiilor pe care le implica un proces, insa din modul in care este tratata

cererea de revocare trebuie sa rezulte ca aceasta a fost analizata efectiv si deplin de catre membrii Consiliului.

Or, cercetand continutul Hotararii nr.525/04.07.2017 a CSM-sectia pentru procurori se observa ca membrii sectiei s-au rezumat la a prelua ca atare sustinerile procurorului-sef al DNA din cuprinsul cererii de revocare, fara ca aceste sustineri sa fie doborate de probe aferente si fara a se analiza in vreun fel apararile reclamantei care a fost prezenta la sedinta Consiliului din data de 04.07.2017, existand deci aparenta ca analiza nu a fost una efectiva si reala, ci pur formala.

Conchizand, fata de toate argumentele expuse mai sus, instanta retine ca fiind intrunita conditia cazului bine justificat impusa de art.14 din Legea nr.554/2004.

In ceea ce priveste conditia pagubei

Din inscrisurile de la dosar si din afirmatiile reclamantei, necontestate de parat, rezulta ca aceasta detine locuinta proprietate personala in, si-a organizat viata de familie in acest oras, in care locuieste de 11 ani, si are doi copii ... ce urmeaza invatamantul preuniversitar la scoli din ... (.....clasa a .. si-clasa a ..).

In aceste conditii, punerea in executare a ordinului de revocare atrage in mod automat si cu necesitate (consecinta fiind prevazuta de lege) revenirea reclamantei la Parchetul de pe langa Judecatoria Bacau, deci mutarea in acest oras, data fiind imposibilitatea practica a parcugerii zilnice a distantei, dus-intors, si a respectarii concomitente a programului de munca.

Aceasta mutare implica insa afectarea grava a relatiilor de familie, cel putin a celor dintre reclamanta si copiii sai ..., atat fiind ca reclamanta nu are obligatia de a-si muta copiii in alt oras (acestia nefiind vizati de niciunul din actele administrative descrise mai sus si neavand deci obligatia de a suporta consecintele negative ale acestora), ei avand interesul de a-si continua studiile si de a trai in continuare in mediul in care s-au nascut si care le este familiar.

Aceasta afectare a vietii de familie este cu atat mai grava cu cat copiii sunt inca mici, avand nevoie de intretinere si educatia materna, fiind dificil si, in orice caz, neputandu-li-se cere, sa se descurce fara sprijin matern.

In mod evident, mentinerea legaturilor de familie ar presupune atat consum de timp si energie, cat si consum financiar, fie in sensul vizitelor mamei la copii, fie in sens invers, consum care constituie o paguba materiala.

Referirile paratului la solicitarea reclamantei de transferare in functia de judecator la una din instantele din raza Curtii de Apel Bucuresti nu schimba situatia descrisa mai sus, atat timp cat pana la data pronuntarii nu s-a facut dovada ca acest transfer a fost aprobat de catre CSM.

Ca atare, instanta retine ca fiind indeplinita si conditia pagubei.

Concluzionand, cererea de suspendare va fi admisa.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
IN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge exceptia lipsei calitatii procesuale pasive a paratului Procurorul-sef al Direcției Naționale Anticorupție, ca neintemeiata.

Admite in parte cererea de sesizare a Curtii Constitutionale.

Sesizeaza Curtea Constitutionala cu exceptia de neconstitutionalitate a art.87, alin.8 din Legea nr.304/2004.

Respinge ca inadmisibila cererea de sesizare a Curtii Constitutionale cu exceptia de neconstitutionalitate art.87, alin.9 din Legea nr.304/2004.

In baza art.14 din Legea nr.554/2004, suspenda executarea Ordinului nr.301/05.07.2017 emis de Procurorul Sef al Direcției Naționale Anticorupție pana la pronunțarea instanței de fond asupra actiunii in anularea ordinului formulată de reclamanta, cu domiciliul procesual ales la SCA ... în în contradictoriu cu

pârâțul Procurorul Șef al Direcției Naționale Anticorupție -

Cu recurs în 48 de ore de la pronunțare în ceea ce privește cererea de sesizare a Curții Constituționale.

Cu recurs, în 5 zile de la comunicare, în rest. Recursul se depune la Curtea de Apel București-sectia a VIII-a sub sancțiunea nulității.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, în condițiile art.396, alin.2 NCPC, azi 27.09.2017.

Stiripesurse.ro